

Kansanääni

Nro 6/07

Joulukuu 07 - Helmikuu -08

Mielipidelehti työn, toimeentulon, rauhan ja kansanvallan puolesta

Irtonumero 1,70 e
6. vuosikerta

Emme tarvitse sotilasliittoja

Miltä tuntuisi viettää valkea Joulu?

Äsken Valenciassa pidettiin hallitusten välisen ilmastopaneelin kokous. Sen raportti antoi hyvin synkän kuvan tulevaisuudesta. Ihmisestä johtuva kasvihuoneilmiön voimistuminen on tosiasia. Yksi selvä merkki meille eteläisen Suomen asukkaille tästä on, että kuvan kaltainen luminen Joulu on enää mahdollinen, mutta ei todennäköinen. Kaikilla mittareilla katsottuna tämä on hyvin kielteinen asia. Kaikista uhkakuvista huolimatta Baliilla äsken päättynyt kokous Kioton sopimuksen korvaamisesta oli hyvin tahmea.

sivu 4

Julkinen terveydenhuolto on ykkösasia

Viimeisten hallitusten politiikkana on ollut kaiken julkisen alasajo. Yhteiskunnan järjestämä terveydenhuolto on kuitenkin ainoa mahdollisuus taata koko väestölle tasapuoliset ja korkeatasoiset terveyspalvelut. Terveystieteiden henkilöstön toimeentulon pitkäaikainen polkeminen johti tämän sopimuskierron kovimpaan työtaisteluun. Särön lopputulokseen muodostaa se, että työntekijät hyväksyivät valtion tuottavuusohjelman mukaisen sopimuksen, jolla osa palkankorotuksista sidotaan henkilöstön vähentämiseen.

sivut 2 ja 6

Sivu 2:

- Oikeiston Nato-kiima jatkuu
- Näkökulmia Tehyn työtaisteluun

Sivu 3:

- Kapitalismin luottokriisi
- Olet kuin kala, ystäväni!

Sivu 4:

- Uudesta ympäristösopimuksesta neuvoteltiin Baliilla
- Demokratian purkaminen EU:ssa etenee

Sivu 5:

- Osuustoiminta vaihtoehdoksi

Sivu 6:

- VTT:n tilanne
- Tuloa ja politiikkaa

Sivu 7:

- Työväenluokka ja koulujärjestelmä

Sivu 8:

- Tervehdykset

Sivu 9:

- Venezuelan kansanäänestys

Sivu 10:

- Arvio Lokakuun vallankumouksesta
- Kosovon irrottamisessa pieni lykkäys

Sivu 11:

- Luokkasodan haavat
- Talvisota osa 6

Sivu 12:

- Kai Kontturi 75 vuotta
- Suomi irti Europpakahleista

Kaikkien maiden proletaarit -
liittyykää yhteen!

Kansanääni

Päätoimittaja:

Reijo Katajaranta, PL 780, 00101 Helsinki

Helsinki joulukuun 2007

Oikeiston Nato-kiima jatkuu

Uusimpana soidnlauluna poliittisen eliitin natokiimassa kuullaan eduskunnan ulkopoliittisen instituutin atoselvitys, ja seuraavaa laulua viriteillään Vanhasen oikeistohallituksen ulkoministerissä ukkometsona (niissä hommissa kokenut) Ilkka Kanerva. Myös Eduskunnan puhemies, presidentiksi halajava Sauli Niinistö luikautti oman puolivillin soidnlaulunsa radiossa houkuttellakseen Suomen kansaa vihdoinkin antautumaan Natolle. Perusteluna Niinistö vetosi Ranskan tuoreen presidenttiin Nicolas Sarkozyyn lausuntoon, jonka mukaan Ranskakin olisi ehkä myöntäväinen Natolle, jos ja kun siitä on nyt tullut tai tulossa entistä eurooppalaisempi(?). Luulempa, että Sarkozyynilla on sama ongelma kuin Suomenkin natokukoilla: kansa. Ranskalaiset muistavat vielä Jacques Chiracin ulkopoliittikan. Amerikkalaiset sotahaukat tuolloin kaataa pulputtelivat hyvää ranskalaista panavaiiniä vessanpönttöön ranskalaisten natovastaisuuden vuoksi.

Lyhyt lähihistoria kertaus: Maailman pääomat siirtyivät globalisaation kauteen samoihin aikoihin, kun reaalisosialismi romahti Euroopassa. Suurten pääomakeskittymien (USA, EU, Japani, Kiina ja myöhemmin myös Venäjä) välillä alkoi raivoisa kilpailu, oikeammin sota, markkina-alueista ja poliittisesta vallasta eripuolella maailmaa. USA himoitsi vankentaa asemiaan Euroopassa. Siinä se katsoi hyviksi välineikseen Englannin, uudet EU:n jäsenmaat ja Naton.

Jugoslavian ja Irakin sodan opettamana EU:n jäsenvaltiot jakautuivat Eurooppa-mielisiin ja Amerikka-mielisiin maihin sekä niihin maihin, joissa poliittisen eliitin kanta ei vastannut kansan mielipidettä. Suomi kuului näihin. Eurooppa-mieliset maat, Ranska ja Saksa etunenässä, esittivät Natosta riippumattoman puolustusytimen perustamista EU:n alaisuuteen, jolloin Natoa ei Euroopassa tarvittaisi. Hanke kuitenkin vesitettiin, ja oikeistoallion huuhdellessa Saksan, Ruotsin ja Suomen yli hankkeelta meni EU:n piirissä myös poliittiset mahdollisuudet. Vaikka näin kävi, Naton asema ei ole vielä täysin vakiintunut Euroopassa, eikä ainakaan Suomessa. Nyt Vanhasen oikeistohallituksen myötä Suomi on virallisesti valinnut poliittiseksi viiteryhmäkseen Amerikka-mielisen blokin, sen, mihin Lipposen hallitus ei vielä yltänyt, vaikka kaikkensa yritti.

Toivottavasti Suomen kansa antaa natokukkojen soidnlaulun kaikia edelleen kuoroille korville. Nato on nyt käynyt entistä vaarallisemmaksi, sillä USA:n tulossa oleva taloudellinen romahdus työllistää Natopanssareita entistä enemmän myös uusilla alueilla, myös Euroopassa, josta Tsekin ohjustukikohta kertoo jo selvää kieltään. Ennen kaikkea Venäjän ärsyttämisen luo ennalta arvaamattomia uhkakuvia Euroopan ja myös Suomen taivaalle.

Jos Eurooppa haluaa (ja jos se on välttämätöntä) liittoutua sotilaallisesti alueensa turvallisuuden takaamiseksi, niin yhteistyökumppania on etsittävä Venäjän suunnalta. Venäjä on kuitenkin ennen pitkää otettava avoimeen yhteistyöhön EU:n kanssa. Se voisi alkaa sotilaallisesta yhteistyöstä. Onhan Venäjä nyt kapitalistinen maa, joten ideologista estettä ei pitäisi olla. Venäjän kansa on kokenut niin kovaa olemassaolonsa aikana, että sen mielipidettä ei voi yksikään hallitus Venäjällä ohittaa. Venäjä on ja tulee olemaan vielä pitkään rauhantahtoinen maa. Sama koskee Saksaa ja Suomea. Olisikohan natokukkojen syytä lukea hiukan lähihistoriaa!

Tilaan Kansan äänen

Lehti ilmestyy 6 kertaa vuodessa. Vuosikerran hinta on 15e.

- Olen maksanut tilaushinnan 15 e
- Maksettu tilille OKO 554114-227966
- Lehti laskuttaa

Sukunimi

Etinimi

Lähiosoite

Postinumero ja -paikka

Tilaus postitetaan os. Kansan ääni PL 780, 00101 Helsinki. Puhelintilaukset 040-5643205 tai 050-5884159

Näkökulmia Tehyn työtaisteluun

Tehyn lähtökohta sopimusneuvotteluissaan oli, että lopullinen vastuu maan terveydenhoidon ja vanhustenhoidon osalta on maan hallituksella. Kun hoitajien asemaan ei oltu saatu tavanomaisin neuvotteluin vuosiin parannusta ja mm. vuoden 1995 lakko kuivui kasaan suojeletyömääräysten vuoksi, Tehy joutui turvautumaan joukkortisanoutuksiin. Tehyssä tiedettiin, ettei tavanomainen lakko olisi johtanut mihinkään tyhjää parempaan tulokseen.

Hallitus olisi välttänyt joukkortisanoutumisen helposti sillä, että se olisi myöntänyt pitkäaikaisen ongelman olemassaolon ja ruvennut ratkaisemaan sitä myöntämällä lisää rahaa sairaanhoitolalle korottamalla kuntien valtionosuuksia. Rahaa valtiolla on miljardikaupalla mm. suurin valtionvelan kuoletuksiin. Rahaa olisi saatu myös perumalla suurituloisten verohelpotuksia vaikkapa omaisuus- ja varallisuusverojen osalta.

Vanhanan ja Katainen kuitenkin käännsivät asian pois valtion kukkarolta syyllistämällä hoitajia työmarkkinan vastuun puutteesta ja säätämällä pakkotyölain (potilas-turvain), jota jo alettiin panna täytäntöön ennen ilmoitettuja joukkortisanoutumisia. Hallitus pesi käteensä vääntämällä, etteivät työmarkkinaneuvottelut heille kuulu, vaan ammattilaisille ja työnantajille. Tässä hallitus on kuitenkin väärässä julkisen sektorin osalta. Hallitus istuu aivan ratkaisevalla tavalla niiden rahahanojen päällä, joiden kautta julkisia palveluja kunnissa rahoitetaan.

Katainen mm. väheksyi kuntien valtionapujen merkitystä suorien niitä vain pieneksi osaksi kuntien tuloista. Tässä hän puhui itsensä pussiin ja paljasti tahattomasti itsensä ja nykypoliittikan suunnan. Nyt valtionosuudet ovatkin pieniä. Miksi? Siksi, että niitä on Ahon, Lipposen ja Vanhasen halliusten aikana jatkuvasti leikattu. Ensin leikataan veroja etenkin suurituloisilta, omaisuus- ja pääomatuloilta, jotta rikkaat rikastuisivat entistään. Sitten leikataan vähentyneiden verotulojen vuoksi julkista sektoria köyhän ja pienituloisen kansan terveyden kustannuksella.

Muu ay-liike suhtautui vähintäänkin penseästi Tehyn työtais-

teluun. Etenkin Superin puheenjohtajan Juhani Palomäen kannanotot olivat ala-arvoisia hänen väittäessään, että Tehy pyrkii suuriin palkan korotuksiin uhkaamalla potilaiden henkeä. Vain STTK-lainen Toimihenkilöunioni ilmaisi selvän tukensa Tehyille. Vanhasen hallituksen ja eduskuntapuolueiden säätämä pakkotyölaki sensijaan tuomittiin jo yleisemmin. Heinäkuu vaati hallitukselta mm. 600 miljoonan tukipakettia kunnille asian ratkaisemiseksi. Jos se olisi tullut, ei mitään pakkotyölakia olisi tarvittukaan.

Tehyn joukkortisanoutumisen toteutuminen olisi ollut suuri, jopa hallituksen kaatava kriisi, mutta hallituspuolueet saivat pidettyä rintamansa yhtenäisenä. Kaikki Kokoomuksen, Keskustan, Vihreiden ja RKP:n edustajat olivat ruodussa tukemassa Vanhasen ja Kataisen väitsemää linjaa. Ainoastaan Keskustan - itsekin terveydenhoitolalla toimiva - Paula Sihto olisi laultavasti äänestänyt puolueensa linjaa vastaan ja tehyläisten puolesta, mutta hän sattui ennen äänestystä kaatumaan kadulla ja telomaan itsensä sairaalakuntoon. Äänestyksessä hallitus sai pakkotyölain läpi eduskunnassa äänin 113 - 68.

Edes Vihreiden siirtyminen oppositioon kannalle ei olisi riittänyt muuttamaan tulosta, siihen olisi vaadittu suuria repeämiä myös hallituspuolueissa. Mutta nämä samat hallituspuolueiden kansanedustajat, jotka ennen vaaleja yhtenäisä kuorona suureen ääneen vaativat hoitajille tuntuvia palkankorotuksia, olivat nyt hiljaa. Ei edes Mietaan Jussi asettunut vastahankaan. Olen aivan varma, että jos Jussilla olisi oman kodin kiikkustuolissa kysytty asiasta, niin vastaus olisi ollut jotain tähtämyksistä. Johan on perskules, jos ei alipalkatuille hoitajille riitä valtion kassasta rahaa, ja onhan merkittävää, jos hyvinvointivaltio Suomessa ei vanhuksille riitä hoitavia käsiä. Mutta kun Iso-Jussi pisti kravatit kaulaan ja lähti öeduskuntahanö painamaan äänestysnappia, niin puoluekuri sai miehen hiljaiseksi. Ja pitää muistaa, että kyse ei ollut suojeletyön tarpeellisuudesta, - sitä tarvitaan todellisissa kriisitilanteissa kuten sotien aikaan, metsäpaloissa ja suuronnettomuuksien yhteydessä. Nyt ei ollut mitään

todellista kriisiä, vaan hallituksen itsensä keittävä soppa.

Juuri ennen ratkaisevaa irtisanoutumispäivää tehyläiset kuitenkin suostuivat pitkään nelivotiseen sopimukseen, jonka palkankorotukset sopimuksen loppuvuosilta jäivät riippumaan yleisestä palkankorotuslinjasta. Tämän mukaan korotukset pyrkivät henkilökunnan lisäämisen sijasta vähentämään väkeään. Tämä on yhdenmukainen linjaus hallituksen ajaman valtion säästöohjelman kanssa. Hallitukselta ei myöskään ratkaisun yhteydessä lisää rahaa herunut, vaan se pysyi alkuperäisessä 150 miljoonassa eurossa.

Kaikesta huolimatta Tehyn työtaistelu oli onnistunut. Koko muu kuntasektori ilmeisesti hyötyi omista sopimuksistaan Tehyn tiukasta asenteesta. Suuri irto Tehyille oli oma sopimus, niin ettei koko kuntalaa enää käsitelty yhtenä klimpinä.

Ay-liikkeen kannalta oli huomionarvoista, että nyt julkisen sektorin ensimmäistä kertaa suuremman korotukset kuin SAK:n isot teollisuusliitot. Nyt toimihenkilö- ja palvelusektorin työntekijät ovat alkaneet liikkua ja toimimaan etujensa puolesta. Enää he eivät samastuneet öherroihin vaan ovat alkaneet ajatella asemaansa työllänsä.

Tehyn työtaistelu-uhka oli hoitajilta ansiokas taistelu ja se nosti hyvin paljon asioita pintaan. Nähtiin, kuinka hallituspuolueiden kansanedustajat pyrkivät ketterästi vaaleja edeltäneet puheensa. Nähtiin pitkistä aikaa yhtenäinen, vaikkakin liian heikko oppositio. Nähtiin pakkosuovintolaki, joka antoi aiheen avustella, miten porvarihallitus saattaa jatkossakin toimia. Nähtiin, ettei nyt tehty sopimus ja pakkolaki todellakaan ratkaise terveydenhoidon ongelmia. Nähtiin, että hallitus edelleenkin aikoo voimakkaasti kuristaa kuntia ja yksityistää palveluja. Nähtiin kelvoton hallitus ja eduskunta, jotka voi vaihtaa vain äänestämällä eduskuntaan uudet edustajat. Mutta siihen tarvitaan seuraavaa eduskunta-vaaleissa riittävästi kansalaisia, jotka eivät ole kelvottomia, vaan haluavat ylläpitää julkiset palvelut ja nostaa Suomen takaisin hyvinvointivaltioksi.

Reijo Katajaranta

Tämä Antin piirros on lehtemme numerosta 6/2003. Piirros on edelleenkin mitä ajankohtaisinta. Vain henkilöt ovat tässä välissä vaihtuneet demareista Kokoomukseen.

Luottokriisi hidastaa maailmantalouden kasvua

Yhdysvaltain asuntoluottokriisistä ja sen vaikutuksista puhutaan ja kirjoitetaan paljon. Asian ydin ei kuitenkaan ole tullut riittävästi avuttua eikä suomalaisessa lehti-kirjoittelussa lainkaan. Asian avaamiseen tarvitaan eräitä käsitteitä, jotka helposti kootaan vieraiksi. Kuitenkin asian ymmärrettävyyttä edellyttää, että käsitteet tehdään itselle selviksi.

Kyse on optioiden soveltamisesta. On osto-optioita, jotka antavat oikeuden ostaa kohde-etuus kuten osake tietynä aikana tiettyyn hintaan. Kohde-etuus voi olla esimerkiksi Nokian osake. Oikeudesta maksetaan hinta, jota kutsutaan preemioksi. Preemion saaja on asettaja, joka myy option. Preemio on asettajan velkaa option ostajalle, asettajavelkaa. Se ei siten ole tuloa, kuten suomalainen veroviranomainen

on yrittänyt asian tulkita.

Osto-option rinnalla on myyntioptioita. Se antaa oikeuden myydä kohde-etuus tiettyyn hintaan vaikka hinnat olisivat laskeneet. Tästä oikeudesta myyntioption ostaja maksaa hinnan, preemion, jonka saa myyntioption asettaja. Se on samoin asettajavelkaa.

Tässä on tarpeen tehdä selvä pesäero johdon optioihin. Niissä on kyse osto-optioista, mutta ne saadaan halvalla tai ilmaiseksi. Kovan rahan markkinaehtoisista optioista maksetaan täysi hinta.

Luotto-optiossa yrityksen osakkeen sijasta on kiinnityspaperi. Optiot antavat samalla tavoin kuin osakkeenkin kohdalla oikeuden ostaa tai myydä näitä papereita ennalta määrättyyn hintaan.

Yhdysvalloissa kyse on ollut siitä, että pankki on antanut lainaa kiinteistön koko arvoa vastaan ja mahdollisesti tavallista edullisemmin ehdoin (subprime-lainat eli alle priiman lainat). Pankki on voinut sen tehdä, koska ostaa suojaksi luottomyyntioptioita. Mitä se tarkoittaa? Hän ostaa oikeuden myydä kiinnityspapereita tietyllä hinnalla. Esimerkissä käytän hyvin yksinkertaista pelkistystä.

Olkon asunnon hinta 100 000 dollaria ja sitä vastaavien kiinnityspapereiden arvo 100 000 dollaria. Pankki maksaa luottomyyntioptiota 1000 dollaria preemiota, että saa myydä kiinnityspaperit 100 000 dollarilla.

Asuntojen hinnat ovat laskeneet 20 % ja kiinnityspapereiden arvo siten 80 000 dollariin, mutta pankki

saakin myydä ne 100 000 dollarilla. Järjestely lisäsi asuntojen hintakuppilaa, koska voitiin antaa lainaa kalliisiin asuntoihin.

Ongelma tulee vastapuolesta, joka on esimerkiksi investointipankki tai hedge-rahasto, joka on suomeksi suojausrahasto. Se on myynyt myyntioptiot ja saanut 1000 dollaria preemiota. Se joutuu nyt ostamaan 80 000 dollarin arvoisia kiinnityspapereita 100 000 dollarilla. Se on siten saanut 1000 dollaria, jota vastaan menettää vipuvaikutuksen takia 20 000 dollaria. Luottomyyntioptio on voitu teknisesti kytkä myös esimerkiksi luottotappioproosenttiin ja sitä koskevaan odotukseen. Asian luonne ei siitä muutu, mutta maksamattomien luottojen suhde alentuneeseen kiinteistön arvoon tehostaa vaikutusta.

Kun asuntolainan ottajia on 7 miljoonaa, se tarkoittaa menetystä 7 miljoonaa x 19 000 dollaria = 133 miljardia dollaria.

Tämänhetkiset tappiokirjaukset ovat 60 miljardia. Arviot siitä, mihin lopulta nouseaan, ovat olleet jopa 250-350 miljardia dollaria.

Asiaan liittyy paljon pelkoja, koska mekanisme ei tunneta. Toisaalta, kun tappiot kärsineet eivät kykene kattamaan vastuitaan ongelmat siirtyvät näiden velkojille ja syntyy kierre.

En toisaalta itse usko kaikkein suurimpiin tappioperleihin.

On tärkeä seikka se, että vaikka suurimmatkin arviot toteutuivat, puhutaan vasta luvuista, jotka ovat luokkaa 2 % Yhdysvaltain kansantuotteesta, kun Suomessa pankkituet

olivat luokkaa 10 % kansantuotteesta.

Siten subprime-luottokriisi on vain yksi osa Yhdysvaltain velkaantumisongelmaa, joka näkyy siinä, että Yhdysvallat velkaantuu ulkomaille vauhilla, joka on suurempi kuin Suomessa laman aikana. Velkaantumisen vauhti on nelinkertainen verrattuna subrimelottojen alaskirjauksia koskeviin maksimiodotuksiin Myöskään maassa ole katettu eläkevastuita eikä vanhenevan väestön sosiaali- ja terveydenhuollon tarpeita.

Subprime-luottokriisissä on lisäksi muita ulottuvuuksia, jotka tehostavat sen vaikutuksia. Luottohanat tiukentuvat epävarman tilanteen takia. Samoin asuntoluottoja otetaan vähemmän, jolloin asuntojen rakennetaan vähemmän ja rakennusala heikkenee. Luoton saannin vaikeutuminen aikaansaa kysynnän laskua kautta talouden. Se ja kuluttajien epävarmuus vähentävät kysyntää ja vievät taloutta taantumaan. Jo nyt Yhdysvaltain taloudessa on kasvuvaikutukseksi kutsuttu tilanne, koska kasvu on paljon alle resurssien mahdollistaman kasvun. Pako dollareista on myös heikentänyt dollaria. Se toisaalta kääntää Yhdysvaltain taloutta alemman koron tuella elpymään suuntaan, mutta samalla ajaa muuta maailmataloutta heikentyvään suuntaan. Tällä tavoin vaikutukset heijastuvat laajalle.

Pekka Tiainen
Valtiovastuujohtaja
(kansantalous)
Neuvotteleva virkamies
Työministeriö

Olet kuin kala, ystäväniÄ

Jokainen muistaa kuinka Kookoomus asetti työvän presidenttiehdokkaan. Molemmat koillottivat suomalaisille tiettäväksi, että vastakkain asetelun aika on ohi. Kumpikaan ei kertonut, että Suuren Rahan edusmiehet ja naiset, todelliset talouselämästä päättäjät, on koottu Elinkeinoelämän Keskusliittoon. Siellä päätetään mitä talouselämässä tehdään. Kookoomus vain muuttaa päätökset poliittikaksi, jota se ja muut porvarilliset ja vähemmän porvarilliset puolueet orjalisesti noudattavat. Mutta kun lähestyttiin uusien työehtosopimusten neuvottelujen alkua, EK ilmoitti kylmän rauhallisesti, että tupojen ja yksimielsyyden, konsensus, aika on ohi. Se luottaa itseensä kuin pukkii suurin sarjainsa. EK tietää, että ay-liike ja työväenliikkeen puolueet ovat saamattomien johtajiansa vuoksi heikoilla. Niistä ei ole vastusta. Se usko, että sille on koittanut aika yksipuoliseen sanelupoliittikkaan.

Elinkeinoelämän Keskusliitto ei ole täysin väärässä. Tupojen aikana se on pystynyt hoitamaan suurkapitalistien asiat mallikkaasti. Vaikka kapitalistit ovat onnistu-

neet hoitamaan asiansa luokkana hienosti, ei se niille riitä. Kun tietää ja tuntee, että palkkatyöläiset työväenluokkana ovat hajallaan ja heikompia kuin koskaan ennen, EK haluaa ja yrittää käyttää tilaisuuden täysimääräisesti hyväkseen.

□ □ □

Aikanaan turkkilainen runoilija Nazim Hikmet ihmetteli ja kirjoitti, että olet kummallinen olio, ystäväni, olet kuin kala, joka elää vedessä vedestä tietämättä. Hikmet ihmetteli kuinka kukaan voi elää luokkayhteiskunnassa luokka-astemestaan tietämättä.

Nazim Hikmet oli aikansa johtava moderni ja köyhän kansan puolesta kantaottava runoilija, mutta vainotut kotimaassaan. Hikmetin aikana Suomessakin oli hänen kaltaisiaan, jotka poliittisesti sivistä heitettiin vankiryömiin. Tilanne muuttui vasta, kun Neuvostoliitto saneli välirauhan (1944) sopimukseen tiukat ehdot poliittisten vainon lopettamisesta, poliittisten vankien vapauttamisesta ja keskityöläisen lopettamisesta.

Kun työväenliike sai täydet poliittiset toiminta-oikeudet työväenluokka luokkana ja luokkataistelu sai aivan uudenlaista puhtia. Sen ansiosta ja kansainvälisen kehityksen heijastusvaikutusten ansiosta syntyi ns. hyvinvointivaltio. Työväenluokan

voimaan on kuitenkin vuosikymmeniä nakerrettu sekä sen sisältä että ulkoa. Ja kun vielä ulkoiset työläisille myönteiset heijastusvaikutuksetkin ovat kadonneet, ovat kapitalistit hännystelijöineen päässeet voitolle. Siksi hyvinvointivaltiota ajetaan alas, kansan pahoinvointi lisääntyy ja sen kukkarot laihuvat, mutta kapitalistien lihovat.

□ □ □

Tänään työväenluokassa ö kokonaan palkkatyöstä riippuvaisia ö ihmisiä on enemmän kuin koskaan, mutta aivan liian moni kuvittelee kuuluvansa johonkin muuhun joukkoon. Työväenluokka on siis objektiivisesti suurempi, mutta subjektiivisesti pienempi kuin koskaan. Tähän hyvin sopii Hikmetin ajatus palkkatyöläisestä kummallisena oliona, joka elää työläisenä työväenluokasta tietämättä ö sellaisena, joka antaa kapitalistin nylkeä itseään nylkijästä välittämättä.

Julkisuudessa usein puhutaan jaettavaa kakusta. Samaan hengenveetoon sanotaan, että uutta jaettavaa syntyy, kun kakku kasvaa. Suurin surminkaan kukaan ei tunnusta, että koko kakku muodostuu yksin ja vain työn arvosta. Työnarvosta vain osa maksetaan palkkana. Loppu on lisäarvoa (voittoa) eli työtä, josta palkkatyöläiselle ei ole maksettu eikä

makseta. Tämän ilmaisen työn olemassaolon kapitalistit asiantuntijoinen kiistävät jyrkästi, vaikka eivät pysty selittämään mitä muuta se voisi olla.

Kuluneen kuudentoista vuoden aikana jaettava kakku on kasvanut 112 prosenttia. Samaan aikaan työväenluokan heikkouden vuoksi kapitalistinen riisto on koventunut monin tavoin Sitä kuvaa nettopalkkojen ja -voittojen muutos. Kun vuonna 1990 nettovoitto oli 3 prosenttia nettopalkkaa pienempi, niin 2006 se oli peräti 77 prosenttia suurempi. Kapitalistien voittojen kasvu on ollut järjestyttävä!

□ □ □

Suurpääoman omistajien on pienehkö joukkona helppo pitää rivinsä suorina ja yhtenäisenä Heidän lakeijansa pysyvät ilman muuta ruoissa ja tekevät mitä käsketään. Pk-yrityksillä ja pienellä talonpoikien joukolla ei ole juurikaan sanansijaa. He joutuvat alistumaan ö ja alistuvat! ö isoisten tahtoon, vaikka se olisi vastoin heidän etujaan. Nyky-Suomessa Suurella Rahalla on paitsi taloudellinen myös suhteellinen suureksi kasvanut poliittinen valta. Sillä on yhteiskunnallinen hegemonia, ylivalta.

Suurpääoman ylivalta on mahdollinen vain siitä syystä, että olemme

kummallisia olioita, ystäväni, olemme kuin kalat, jotka elävät vedessä vedestä tietämättä ö olemme, ystäväni, palkkatyöläisiä työväenluokasta tietämättä. Siksi nyky-Suomessa kapitalistit käyvät yksipuolista luokkataisteluja; lisäävät koko kansan pahoinvointia, lisäävät työläisten riistoa, kaventavat jokapäiväistä leipäämme ja lisäävät epävarmuutta tulevaisuudesta.

Kookoomus koillotti suomalaisille tiettäväksi, että vastakkain asetelun aika on ohi ja muut hyväksyivät paremmin vastaan pane-matta. Mutta kuten nyt EK sanoo, niin vain konsensusen aika on ohi ja vastakkainasettelu jyrkempi kuin koskaan. Kapitalistien ja työväenluokan tuloerot ovat jo kasvanut suoraan sietämättömiksi.

Nykyisessä luokkataistelussa ja kapitalistien ylivoiman edessä palkkatyöläiset ovat heikoilla. Siksi on rakennettava todellinen työväenpuolue, sellainen, jossa kaikkien epävarmuuteen ja jatkuvaan kurjuuteen kyllästyneet voivat liittää voimansa yhteen ö niin pienpuolueet kuin sinä ja minäkin.

Rauhallista joulua ja lujaa tahtoa politiikan suunnan muuttamiseen vuonna 2008!

Kai Konturi

Uudesta ympäristösopimuksesta neuvoteltiin Balilla

Tämä ja monet muut viereiset puut kasvoivat tällä paikalla 59 vuotta. Toissakesästä kuivuttua ne eivät enää kestäneet. Äärimmäiset sääilmiöt ovat ilmastonmuutoksen mukanaan tuomia ongelmia.

Vuonna 2010 päättyy Kioton ympäristösopimus, jolla pyrittiin hillitsemään kasvihuonekaasujen päästöjä maailmanlaajuisesti. Balilla joulukuun alussa neuvoteltiin Kioton sopimuksen korvaavasta uudesta ympäristösopimuksesta. Kasvihuoneilmiön voimistuminen on tosiasia, joten kovin paljon aikaa ei ole hukattavaksi.

Tärkeimmät kasvihuonekaasupäästöjen lähteet ovat energiantuotanto, liikenne, maatalous, teollisuuden prosessit ja kaatopaikat. Keskeinen kysymys on, voidaanko ilmastonmuutosta lisäävien kaasujen tuotannon supistamisesta sopia maailmanlaajuisesti.

Kioton sopimus vuodelta 1997

Ilmastokokouksia on vuoden 1994 jälkeen pidetty useita ja Kioton kokouksessa 1997 päästiin periaatteellisella tasolla sopimukseen siitä, kuinka paljon kukin teollisuusmaa vähentää päästöjään. Teollisuusmaiden osalta päästöjen rajoittaminen on viisi prosenttia vuoden 1990 tasosta. Euroopan Unionin osuudeksi päästöjen rajoittamisneuvotteluissa tuli 8 %. Maakohtaisista päästörajoituksista sovittiin sitten EU:n sisällä. Suomen osuudeksi jäi rajoittama hiilidioksidipäästöt vuoden 1990 tasolle vuoteen 2010 mennessä, eli noin 10 %.

Hyvin pian 1990-luvun lopulla kävi kuitenkin selväksi, että Kioton sopimuksessa sovittu rajoitustulos ei ole riittävä ilmastonmuutoksen hillitsemiseksi. Lisäksi maailman suurin saastuttaja USA jättäytyi sopimuksen ulkopuolelle o osana Bushin hallinnon suurteollisuuden etuja myötäilevää poliittikkaa. Vielä Kioton sopimuksen hyväksymisvaiheessa tiedemiesten keskuudessa käytiin keskustelua siitä, onko ilmasto muuttumassa lainkaan ihmisen toiminnan seurauksena vai onko kyse yksinomaan normaalisti ilmastollisesta vaihtelusta. Erityisesti suurpääoman rahoittamat yksityiset tutkimuslaitokset kyseenalaistivat ihmisen aiheuttaman ilmastonmuu-

toksen.

Kymmenessä vuodessa tietoa on saatu lisää eivätkä ketkään vakavasti otettavat tiedemiehet enää kyseenalaista ihmisen vaikutusta ilmaston muuttumiseen.

IPCC:n ilmastoraportti

Marraskuun lopulla pidettiin Espanjan Valenciassa YK:n alaisen hallitustenvälisen ilmastopaneelin (IPCC) kokous, jossa hyväksyttiin tuorein raportti ilmaston muuttumisesta. Raportti vahvistaa ilmaston muutoksen haitalliset seuraukset.

Vaikutukset vesitilanteeseen

Videnkymmenen vuoden kuluessa jokien keskivirtaaman odotetaan kasvavan 10-30 % pohjoisessa ja kosteassa tropiikissa, kun taas nykyisin kuivilla alueilla vesipula pahenee entisestään. Lisääntyvät rankkasateet pahentavat tulvariskiä. Lisäksi jäätiköihin sitoutuneen veden määrä vähenee ja aiheuttaa ongelmia erityisesti niillä seuduilla, jotka saavat vetensä vuoristoalueilta. Näillä seuduilla asuu kuudesosa maapallon väestöstä.

Ekosysteemien muutokset

Muutokset ilmastossa näkyvät nopeasti myös ekosysteemeissä. Jos maapalloin keskilämpötila kokoa 1,5-2,5 astetta 20-30 % eläölajeista uhkaa kuolla sukupuuttoon. Hiilidioksidipitoisuuden nousu lisää myös meren happamoitumista, mikä heikentää kalkkikuoisen eliöstön selviytymismahdollisuuksia. Meriekosysteemin muutokset näkyvät nopeasti kalakannoissa.

Ravinnontuotanto

Ravinnontuotannon arvelaan hieman kasvavan, kunhan keskilämpötila ei kohoa yli 3 astetta. Tulvaherkillä alueilla ravinnontuotannossa tullee vaikeuksia, samoin ennestäänkin kuivuuden vaivaamalla alueilla. Kaiken kaikkiaan ravinnontuotanto jakaantuu maapallolla entistä epätasaisemmin.

Merenpinnan nousu

Merenpinnan nousun myötä tulvien piiriin joutuvien ihmisen määrä kohoa vuoteen 2080 mennessä useilla miljoonilla. Erityisen sopeutumiskyvyttömiä ovat erää alavat seudut, joilla on jo nykyäänkin vaikeita haasteita, kuten trooppisia myrskyjä ja maanpinnan vajoaamista. Kaikkein hankalimmassa asemassa ovat pienet saaret, jotka ovat vaarassa jäädä kokonaan veden alle. Kehitysmaat ovat tässä teollisuusmaita heikommassa asemassa alhaisemman sopeutumiskykynsä vuoksi.

Terveys

Ilmastonmuutoksen myötä aliravitsemus ja sen seuraukset lisääntyvät kehitysmaissa. Tämä vaikuttaa pahiten lapsiin ja heidän kehitykseensä. Helleaallot, tulvat, myrskyt, metsäpalot ja kuivuuskaudet lisäävät kuolleisuutta, tautteja ja loukkaantumisia. Myös suolistosairaudet lisääntyvät. Lisäksi maanpinnan läheisen otsonipitoisuuden kohoaminen lisää sydän ja hengitystiesairauksia. Kaiken kaikkiaan ilmastonmuutos kuorittaa erittäin paljon terveyspalveluita, joiden taso jo nyt on kehitysmaissa heikko.

Päästöjä on rajoitettava

Tulevat 20 vuotta ovat ratkaisevia ilmastomuutoksen torjunnassa. Ilmakehän hiilidioksidipitoisuus on kasvanut jo nyt niin suureksi, että sen vähentäminen on vaikeaa. Käytännössä maailman kasvihuonekaasupäästöt pitäisi puolittaa vuoteen 2050 mennessä, joten teollisuusmaiden pitäisi vähentää hyvin merkittävästi omia päästöjään.

Huolimatta merkittävistä uhkakuista kasvihuonekaasupäästöjen puoltamisen taloudelliset kustannukset eivät olisi ylitsepääsemättömän suuria. Ongelmallista on kuitenkin se, että suurimmat saastuttajat USA ja Kiina eivät ole olleet halukkaita sitoutumaan päästöjen vähentämiseen ainakaan siinä määrin kuin olisi tarpeen. Jos USA- ja Kiina jättäytyvät päästöjen rajoitusten ulkopuolelle, riittäviin vähennystavoitteisiin on mahdotonta päästä.

Uusi ilmastopoliittinen valmistelu

Balin ilmastokokouksessa sovittiin uuden neuvottelukierroksen aloittamisesta tähtäimenä uusi ilmastopoliittinen kahden vuoden kuluessa. Vaikka tulos saattaa tuntuu lähältä kompromissilta, sitä voidaan kuitenkin pitää hyvänä, sillä nyt ensimmäistä kertaa erityyppiset maat

kuten Yhdysvallat, Kiina, Intia, EU ja muut teollisuusmaat sitoutuivat yhteisiin neuvotteluihin.

Ympäristöjärjestöjen mukaan Balin sopimus on kuitenkin liian hidas tie kohti päästövähennyksiä. Ongelmallisena pidettiin myös sitä, että Balin kokouksen loppulauselmassa ei linjata tarkkoja päästöjen leikkaustavoitteita. Tarkat leikkaustavoitteet olisivat kuitenkin olleet poliittisesti mahdollisia Yhdysvaltojen, Kanadan ja Japanin vastustuksen vuoksi. Voi tietenkin olla, että USA pelaa vain aikaa suostumalla uusiin neuvotteluihin ja sitten niiden loputtua kieltäytymällä kaikista leikkaustavoitteista.

Päästörajoituksia on kuitenkin tehtävä, mikäli ilmastonmuutos ja sen haitalliset vaikutukset halutaan pysäyttää. Leikkausten toteuttaminen edellyttää, että kaikki maat sitoutuvat omalta osaltaan rajoituksiin. Lisäksi teollisuusmaiden pitäisi osallistua kehitysmaiden kustannuksiin, sillä teollisuusmaahan ovat rikastuneet hyvin pitkälle kehitysmaiden risteillä. Olsi perin epäoikeudenmukaista o joskin todennäköistä nykyisen maailmanjärjestyksen valitessa o että kehitysmaat jätettäisiin yksi torjumaan kasvihuonekaasupäästöjä.

KÄ/Juha Kieksi

Demokratian purkaminen EU:ssa etenee

Keväällä 2005 Ranskan ja Hollannin kansanäänestysissä hylätty perustuslaki allekirjoitettiin Lissabonissa 13.12.

Helsingin Sanomat selosti asiaa 13.12. seuraavasti: o EU:n perustuslaki kaatui Hollannin ja Ranskan kansanäänestyksissä alkukesällä 2005. Sen jälkeen EU-maat päättivät olla sopimusuudistuksen kanssa hetken hissukseen. Aiheeseen palattiin vasta kesällä 2007. EU:n huippukokous päätti toteuttaa kaatuneen perustuslain uudistukset takaoven kautta. Käytännössä tämä tarkoitti sitä, että vanhoja sopimuksia muutettiin. Sopimusveivauksen liimaksi luotiin niin sanottu uudistusopimus, joka saa siis tänään nimekseen Lissabonin sopimus.o

Kuten EU:n perustuslakia tekemässä olleet Italian entinen pääministeri Giuliano Amato ja Ranskan entinen presidentti Valery Giscard d'Estaingin ovat todenneet sopimuksesta on tehty tarkoituksella lukuvotvon - kansalaisten laittamiseksi. oUudessaä Euroopan perustuslaissa vain nimi on muututtu. Huijausyritys vaatii peräti 287 sivua puppu-tekstiä. Hesari jatkaa: oLissabonin sopimus on 95-prosenttisesti samaa tavaraa kuin kahdesti hylätty perustuslakikkin. Siitä ei saa kuitenkaan puhua ääneen. Totuus on kiusallinen EU-skeptisille maille ja erityisesti Britannian hallitukselle.o

Lissabonin liittovaltiolakiehdotuksesta kirjoitetaan kokooma-eli lukuversion, jota sen allekirjoittaneet johtajat ja heidän nuoleksijansa voisivat ymmärtää. Hesari kommentoi: oLukuversion laatiminen ei ole EU:ssa tavatonta. Niitä on kirjoitettu asiantuntijakäyttöön ennenkin, koska varsinaiset sopimustekstit ovat liian vaikealukuisia.o

Ranskassa presidentti Nicolas Sarkozy kutsuu esitystä minisopimukseksi o hän ei kerro, että allekir-

joitti kansan hylkäämään paperin. Tanskan pääministeri Anders Fogh Rasmussen valehtelee, että sopimus ei siirrä valtaa EU-elimille, joten siitä ei tarvitsisi järjestää maan perustuslain edellyttämää kansanäänestystä. Myös ooppositiopolueo sosiaalidemokraatit vastustaa kansanäänestystä. Maan valtalehden Berlingske Tidenden mukaan monet asiantuntijat pitävät hallituksen linjaa epäviisaana ja ennustavat tanskalaisen äänestävän myöhemmissä EU:ta koskevissa kansanäänestyksissä hallitusta vastaan.

EU-kesarinen menettelytavoille nauravat naurimaan aikatkin o ja nyt jopa EU:n ja Naton puolesta puhuja Hesari!

Kaiken naurun takaa on nähtävä vakava vaara: haikahtu uusi EU olisi itsenäinen oikeushenkilö, jonka tekemät kansainvälisoikeudelliset sopimukset sitoisivat jäsenvaltioita. EU:n jäsenvaltioiden täysivaltaisuus kaventuisi entisestään. Suomelle tulisi marionettikumileimaisinen asema.

Suomessa jopa SDP:n puoluepäivien toimittajatapaamisessa suhtaututtiin skeptisesti lain siirtöön ja voimaantuloon: koska laista ei saa äänestää, puolueet eivät halua informoida kansalaisia sen sisällöstä ja mahdollisen voimaantulon seurauksista.

Suomen hallitus aikoo viedä sopimuksen eduskuntaan helmikuussa. Vanhanen ja muut EU-johtajat haluavat välttää kansanäänestystä hinnalla millä hyvänsä, koska ne kaataisivat sopimuksen taas kerran. Ranskassa ja muuallakin liittovaltion vastustus on lisääntynyt rajusti kesän 2005 jälkeen. Niin meillä kuin muuallakin valtaeliitti kyyristelee bunkkereissaan kansaa peläten: se ei rohkene järjestää kansanäänestystä, se ei uskalla kertoa perustuslakiesityksen sisällöstä. Eliitin demo-

kratian vastaisuus kuvastaa rajatonta raukkamaisuutta, pelkuruutta.

Vaadimme kansanäänestystä perustuslakiosopimuksesta. Vaadimme, että liittovaltion perustuslain teksti annetaan tiedoksi kansalaisille.

Veikkaan, että demokratian murskajaiset eivät mene ihan johtajien kaavailujen mukaisesti. Veikkaan, että esimerkiksi englantilaiset, joille hallitus lupasi vuosia sitten kansanäänestyksen ja tanskalaiset, joille maan perustuslaki takaa oikeuden äänestää sekä ranskalaiset ja hollantilaiset, joiden kansanäänestyksen tuloksen päälle omat johtajat aikovat kuseksia ja monet muut kansakunnat, joiden mielipiteelle ei anneta mitään arvoa, tulevat vielä kaatamaan johtajiansa suunnitelmat. Kyselytutkimuksen mukaan 60 prosenttia suomalaisista vastustaa EU:n perustuslakia. Eduskunnassakin 51 kansanedustajaa (25 %) on vaatinut kansanäänestyksen järjestämistä.

Pikuhitit eivät halua päästä kansaa vaaliurnille. Demokratia pannaan jäähyille, vain hallitsijat puhuvat.

Kansallisen itsemääräämisoikeuden aave kummittelee Euroopassa. Se haakee rauhaa ja rauhanomaista rinnakkaineloa ja yhteistyötä yli rajojen, vastustaa imperialismia, öljysotia, kansannurhia, -sortoa ja kauppassotia lietsovia blokkeja ja maailmanpoliiseja. Uskon, ettei Lissabonin sopimus tule voimaan 1.1.2009 ja että Suomi on valtiona olemassa tuon päivän jälkeenkin. Finis Finlandiae ei toteudu ja Suomi kuuluu itsenäisten valtioiden joukkoon.

Juhani Tanski

Osuustoiminta vaihtoehdoksi markkinavoimille

Entiset Elantolaiset olisivat toivoneet, että vanha Elannon logo ampiaisinaan olisi jätetty paikalleen Helsingin Sörkan Kurvaan.

Osuusliike HOK- Elannon vaalit käydään 22.2.-7.3.2008. HOK- Elanto syntyi Helsingin Osuuskaupan ja Osuusliike Elannon yhdistämisen tuloksena. Aiemmin monet meistä keskittivät ostoja Elantoon. Elannon kaupallisuutta painottanut johto ei antanut arvoa tälle sitoutumiselle. Se unohti, että työväen osuuskuntien tarkoitus oli tuottaa kuluttajille hyviä ja hinnaltaan edullisia tuotteita sekä tukea työväenliikettä. Monet kysyvät, kannattaako vaikuttaa HOK-Elannon? Kannattaako äänestä?

On muistettava, että tänäkin päivänä osuuskuntien palveluksessa on maailmanlaajuisesti 800 miljoonaa ihmistä ja vaikutuspiirissä vielä paljon enemmän väkeä. Osuustoiminta yhteiskunnallisen, valtiollisen ja kunnallisen toiminnan ohella on vastapainoa ylikansallisen pääoman vallankäytölle ja keino pitää talouden ohjaisia edes joltain osin tavallisten kansalaisten käsissä Siksi osuustoiminta on kanava, jota kautta voimme vaikuttaa.

HOK-Elanto on osuusliike poiketen osakeyhtiöstä, joissa äänivaltaa käytetään varallisuuden perusteella. Nyt tehtävämme on toimia pienituloisten ja tavallisten palkansaajien etujen puolesta näissä puiteissa ja ajaa ostohyötyksiä paremmiksi. Tehtävämme on ajaa

kotimaisuutta, reilua kauppaa ja ympäristöystävällisesti tuotettuja tuotteita kauppojen hyllyille. Meidän tulee puolustaa henkilöstön asemaa ja jäsenväen vahvistamista, ettei yleiseen äänioikeuteen perustuvia osuuskuntia muutettaisi osakeyhtiöiksi, joissa äänioikeus määräytyy varallisuuden mukaan.

Emme kuitenkaan ole onnistuneet vielä kääntämään kehityksen suuntaa, jossa kaikki mikä on liittynyt työväenliikkeeseen ja julkiseen omistamiseen, on pyritty lopettamaan. Osuuskuntien lopettaminen on osa kehitystä, jossa valta siirretään pääomapiireille. Tehtävämme on tämän suunnan kääntäminen. Se edellyttää demokraattisen yhteisrintaman rakentamista työväenliikkeen parhaiden perinteiden pohjalta. Vaikka nyt on kyse HOK-Elanto-vaaleista, on kyse myös tästä vielä isommasta asiasta. Osuustoiminnan kenttä voidaan myös laajentaa esimerkiksi vaikkapa vanhus-, terveys- ja lasten päivähoitopalveluiden tuottamiseen, kun kuntien ja valtiollisen linja johtaa näiden palveluiden heikentämiseen.

Helsingin Osuuskauppa-HOK Elannon lähes puolella miljoonalla jäsenellä on 22.2.-7.3.2008 pidettävissä vaaleissa mahdollisuus vaikuttaa siihen jatkuuko kaupan keskit-

tämisen linja vai kehitetäänkö lähikauppaa, sosiaalisesti ja ekologisesti vastuullista osuustoimintaa sekä jäsenten ja työntekijöiden vaikutusmahdollisuuksia.

Kaupallista voitontavoittelua ja suurten yksiköiden tehokkuutta korostava linja ei ole osuusliikkeen jäsenten, asiakkaiden eikä työntekijöiden etu. Se sivuuttaa myös osuustoiminnan uudet haasteet osallistuvan demokratian, lähipalvelujen, ruokaturvan, ekologian ja reilun kehityskaupan edistämiseksi. Uhkana on osuusliikkeen muodostuminen vain muodollisesti omaisuutta hallinnoivaksi yhtiöksi, joka ei tarjoa vaihtoehtoa kapitalistiseen voitontavoittelun perustulle markkinoille. Puolustamme työväen ja kuluttajien itsenäisen, jäsenvaltaisen osuustoiminnan edistymiseksi periaatteita sekä HOK-Elannon jäsenten ja työntekijöiden etuja ja vaikutusmahdollisuuksia.

Käytä valtaasi HOK-Elannon vaaleissa. Suomen työväenpuolueen ja pienituloisten asiakkaiden ehdokkaat tarjoavat vaaleissa vaikuttamisen väylän niille, joiden mielestä kaupan keskitäminen yhä isompiin yksiköihin on väärä suunta. Tämän listan kautta vaikuttavat ne, jotka haluavat torjua osuustoiminnallisten ja yhteiskunnallisten toimintojen yksityistämisen ja lopettamisen

Vaihtoehto kaupan keskittämislle

Tulee estää kehitys, joka johtaa lähikaupan palvelujen karsimiseen. Lähikaupan palveluja on laajennettava ja monipuolistettava. Kaupan keskittämisestä suuriin hypermarketteihin ja etäälle asuinalueista on luovuttava.

Jäsenetuja on parannettava. Ostohyötyjärjestelmää on kehitettävä niin, että työttömät, opiskelijat ja muut vähävaraiset hyötyvät siitä nykyistä enemmän.

Osuusliikkeen tulee olla edelläkävijä työntekijöiden ja ay-liikkeen oikeuksien ja vaikutusmahdollisuuksien kehittämisessä. Työntekijöiden tulee saada valita edustajansa osuusliikkeen kaikkiin hallintoihin, myös hallitukseen. Myymälöiden ja muiden yksiköiden itsenäisyyttä tulee lisätä.

Pätkätöiden sijasta on lisättävä normaaleja kokoaikaisia työpaikkoja. Kaikille työntekijöille on taattava vähintään 4 tunnin yhtäjaksoinen työ samassa työpaikassa. Toisaalta on ryhdyttävä kokeilemaan työajan lyhentämistä ansiotasoa alentamatta esimerkiksi 6+6 tunnin työaikamallilla. Palkkahaitaria on kavennettava nostamalla pieni- ja keskituloisten työntekijöiden palkkoja.

Osuusliikkeen toimintaa tulee kehittää ekologisesti kestävä kehityksen periaatteiden mukaisesti. Tämä merkitsee lähikaupan kehittämisen ohella koko myymäläverkoston rakentamista niin, että joukkoliikenneyhteydet ovat hyvät eikä asiakkaiden ja työntekijöiden tarvitse turvautua yksityisautoihin. Osuusliikkeen on edistettävä terveellisten kotimaisten elintarvikkeiden ja luomutuotteiden saatavuutta, materiaalien kierrätystä ja energian säästöä. **HOK-Elanto ei voi suosia ydinvoimaa energiavaihtoehtona.**

Kehityskauppojen ja kehitysmaiden osuustoiminnallisten tuottajien kanssa on kehitettävä reilua ja suoraa kauppaa ohi ylikansallisten suuryhtiöiden. Osuustoiminnallisen liikkeen kansainvälistä yhteistyötä on kehitettävä vaihtoehtona ylikansallisten yhtiöiden vallan kasvulle.

Osuusliikkeen tulee omassa toiminnassaan torjua kaikenlainen rasismi ja muu syrjintä. Osuusliikkeen hankinnoissa tulee olla takeet siitä, että tuotteiden valmistuksessa ei käytetä lapsityövoimaa eikä poljeta työntekijöiden oikeuksia.

Osuusliikkeen jäsenten vaaleilla valitseman edustajiston todellista päätösvaltaa on lisättävä niin osuusliikkeen kuin sen hallitsemien yritysten johtamisessa. Helsingin Osuuskauppa Elantoa ei saa muuttaa osakeyhtiöksi, jossa päätösvalta olisi jäsenten sijasta suoramistajilla.

HOK- Elannon tulee olla itsenäinen myös yhteisillä S-ryhmään. Osuustoiminnan kehittäminen myös tuotannossa on tärkeää, jotta kaupan kehitystä eivät määrää suuret kansainväliset yhtiöt.

HOK Elannon pitää kehittää hyvät yhteistyösuhteet Tradekaan ja pidättäytyä tukemasta hankkeita, jotka tähtäävät Tradekan itsenäisen toiminnan lopettamiseen.

Helsingin Osuuskauppa Elannon edustajiston vaalissa on kyse osuusliikkeen suunnasta. Jokainen ääni työväen ja edistysmielisen osuustoiminnan periaatteiden puolesta on tärkeä!

Keskustelu jatkuu Suomen tiedejärjestelmän tilasta

Kaupparakkeakoulun tietojenkäsittelytieteiden emeritusprofessori Markku Sääksjärvi esittää otsikolla 'Huippuyliopisto huijaa teollisuutta' Talouselämä-lehdessä 22.11. aika pitkälle samoja näkökulmia jota myös Kansa Ääni 5/07 toi esiin kirjoituksessa 'Tiedeyliopistojen tehtävä: tiede vai innovaatio'.

Tekniikan tohtori Markku Sääksjärvi on Helsingin kaupparakkeakoulun tietojenkäsittelytieteiden emeritusprofessori (1983-2006). Hän on toiminut dosenttina Teknillisessä korkeakoulussa ja luennoinut myös siellä ohjelmistoinnovaatioista. Professori Sääksjärvi tarkastelee kysymystä kapitalistien kannalta, mutta hänen perustelunsa ovat tieteellisiä. Hän toteaa mm. seuraavaa:

Huippuyliopistohanke eli Teknillisen korkeakoulun, Kaupparakkeakoulun ja Taideteollisen korkeakoulun

yhdistäminen uudeksi kansainvälisen huippuopiston innovaatioyliopistoksi on problemaattinen. Hankkeen perustelut eivät nimittäin rajoitu akateemisen tutkimuksen tason nostamiseen. Sekä teollisuuden edustajien vaatimukset että hankkeen epävirallinen nimi **önnovaatioyliopisto** viittaa väkivastoin odotuksiin tuottaa suoraan talouselämää ja teollisuutta hyödyttävää uusia tuotteita ja palveluja. ö

öKansainvälinen avoin tieteellinen tutkimus menee toiseen suuntaan. Onko uskottavaa, että nyt kaavailtiin hallinnollisin ja johtamisjärjestelyin syntyy sellainen uusi poikittieellinen yliopisto, joka kykenee sekä teoreettiseen huippututkimukseen että tutkimustulosten kaupallistamiseen elinkeinoelämän tarpeita varten? Kysymys on tärkeä, koska teollisuudesta itsestään on kaavailtu merkittävää rahoittajaa säätiömuotoiselle huippuyliopistolle valtion

jäädessä taka-alalle. Säätiörahoituksen ohella uudella integraatioyliopistolla on kova paine ansaita rahaa eikä vain käyttää sitä. Perustutkimus on kuitenkin aina riskisijoitus. Siksi perustutkimuksen kustannukset eivät oikeastaan kuulu teollisuuden kannettaviksi. Yritysjohdajien sijoittaminen uuden yliopiston hallitukseen ei muuta tilannetta miksiään.ö

öViranomaisia huolestuttaa maamme yliopistojen kyvyttömyys ansaita omalla osaamisellaan eli hyödyntää tekemäänsä keksintöjä kaupallisesti. Vuoden vaihteessa voimaan astunut uusi keksintölaki laajentaakin merkittävästi yliopistojen valtaa. Laki antaa yliopistojen henkilöstön keksintöjen kaupallistamisessa ensisijaiset oikeudet yliopistoille itselleen. Yliopistojemme odotetaan siis ansaitsevan yhä suuremman osan budjetistaan omalla spin-off-yritystoiminnallaan tai myymällä patenttioikeuksia. Tämä

on kuitenkin väärä suunta, joka muuttaa yliopistot aikaisempien tutkimuskumppaniensa eli yritysten omien tutkimus- ja kehitysyksiköiden kilpailijoiksi. ö

öYhä useamman tutkijan ja myös yrityksen on yhä helpompi päästä käsiksi uusimpiin tutkimuksen tuloksiin. Tämä kiristää nopeasti kilpailua huipputieteissäkin, ja tuloksiin pääsevät viiveettä käsiksi myös ne, jotka eivät ole itse rahoittamassa hankkeita. Pitää vain osata lukea ja ymmärtää tuloksia. Kansainväliseen akateemisen tutkimuksen käärteen tähtääviltä tiedeyliopistoilta ei ole tällöin järkevää vaatia sovelluksia eli patentoituja keksintöjä ja yritys-toimintaa. ö

ö Suunnitelma uudesta laaja-alaisesta innovaatioyliopistosta on mielestäni teollisuuden, jopa kreatiivisen mediaiteollisuuden harhaan

johtamista. ö

http://www.taolouse.la.fi/docview.do?f_id=1266481

(Jos maassa olisi tieteellisen eikä hallinnollisen periaatteen organisoitu kunnollinen Tiedeakatemia, joka olisi viimekätisessä virkavastuussa valtiokoneistossa oikean ja adekvaatin tiedon erottamisesta väärästä, eikä rahoituspäätöksiin vilpillisesti tutkimus- ja innovaatioelämän ohjaava salakähmään rahoituslaitos, jotka eivät ole itse rahoittamassa hankkeita. Pitää vain osata lukea ja ymmärtää tuloksia. Kansainväliseen akateemisen tutkimuksen käärteen tähtääviltä tiedeyliopistoilta ei ole tällöin järkevää vaatia sovelluksia eli patentoituja keksintöjä ja yritys-toimintaa. ö

ö Suunnitelma uudesta laaja-alaisesta innovaatioyliopistosta on mielestäni teollisuuden, jopa kreatiivisen mediaiteollisuuden harhaan

RK/Kä

VTT saneerausohjelman puristuksessa

Valtion Teknillinen Tutkimuskeskus (VTT) tunnetaan suuren yleisön keskuudessa puolueettomana ja pätevänä tutkimus- ja testauslaitoksena. mutta uuden ajan ilmiöitä yksityistämiseen, ja irtisanomiseen ovat ylittäneet myös sinne. Sen on saanut henkilöstöä kokea nahoissaan viimeisen 12 vuoden kuluessa useita kertoja.

Kaikki tämä lähti liikkeelle 80-luvun puolivälin jälkeen, kun työ-sopimuslakia muutettiin niin, että irtisanomiset mahdollistettiin tuotannollis- taloudellisten syiden perusteella. Tämä on toiminut eräänlaisena irtisanomisautomaattina.

Aina kun on taloudellisia vaikeuksia irtisanotaan työntekijöitä. Tuotannollis-taloudelliset irtisanomiset alkoivat sen jälkeen kun vuoden 1993 kansainvälisen asiantuntijatyöryhmän lausunnossa todettiin, että henkilöstö on öätomipommio VTT:llä. Ensimmäisessä tuotannollis-taloudellisiin syin suoritettussa saneerausvaiheessa vuoden 1994 alussa menetti työpaikkansa n. 200 henkilöä. Erilaisissa muodoissaan vastaava saneeraus on jatkunut. On ollut organisaatiouudistuksia ja irtisanomisia. Työntekijät kokevat, että yli 10 vuoteen talossa ei ole ollut normaalia työilmapiiriä.

Saneeraukset ovat koskeneet paljolti rakennusala (puu-, betoni- ja yhdyskunta). Viimeksi v. 2003 Rakennus- ja yhdyskuntateknikan puolelta saneerattiin n. 50 osaavaa työntekijää. Silloin henkilökunta osoitti laajasti mieltään tunnuskella ösaamista ei saa hävittää. Ihmettelyä herättää se, että ikään kuin Suomessa ei enää rakenneta. Samoin ihmetellään laajasti sitä, että VTT:n piirissä selvästi suuntaudutaan puututkimuksen lopettamiseen, vaikka maamme edelleenkin elää puusta.

Tänä päivänä on meneillään saneerauksen uusi aalto. Huonosti toteutettu ja kallis organisaatiouudistus aiheutti viime vuonna huomattavat

VT:n työntekijät osoittivat ensimmäisen kerran mieltään työpaikkojensa puolesta v. 1994.

tappiot ja VTT:n tulos osoitti viime vuonna yli 5 milj. € alijäämää. Tappiota on aiheuttanut myös se, että VTT:llä on tehty tarpeeseen nähden ylimitoitettuja rakennus-investointeja ja ne rasittavat kohtuuttomasti tulosta. Tämä johti siihen, että VTT:llä alkuvuodesta irtisanottiin lähes 30 työntekijää.

Sitten kesä- ja syyskaudella käytiin keskustelua pakkolomista, jolla olisi voitu kompensoida ennakoitua tappiota. VTT:n johto ei kuitenkaan ökyennetty tekemään päätöstä siitä, miten pakkoloma toteutetaan. Henkilökuntajärjestöt esittivät yhdessä, että lomaudetaan koko henkilökunta, myös johto, pariksi viikoksi. Näin olisi ennakoituja tappioita voitu korjata. Tähän johto ei ollut valmis.

Syksyllä pääjohtaja sitten ilmoitti, että lomautuksia ei tule. Mutta välittömästi tämän jälkeen ilmoitettiin, että 120 työntekijää joutuu YT-neuvottelujen piiriin. Tämä oli kova pommi. Nyt toteutuneet henkilöstösaneeraukset ovat merkinneet n.

60 työntekijälle ökenkää. Koko vuoden henkilöstövähennyksen saldoksi tulee n. 90 työntekijää. Tässä ovat mukana suoraan irtisanotut, eläkejärjestelyin hoidetut, määrääikäisiksi siirretyt ja irtisanoutumistarhan turvin itse irtisanoutuneet.

Tälläkin kerralla suuri osa on edelleen kuulunut entisen rakennus- ja yhdyskunta-alueen piiriin. Huomattava osa saneeraus-toimintojen kohteeksi joutuneista on kuulunut myös ns. konsernipalvelujen piiriin (mm. sihteerit). Näin tappiollisen organisaatiouudistuksen kustannukset maksatetaan mukaisesti tällaisesta. Tämän linjan tekee huolestuttavaksi se, että ns. Valtion tuotavuu-ohjelman mukaisesti tällaiset tilanteet tulisi hoitaa niin, että ketään ei irtisanota. VTT:llä näytään toteutettavan tuotavuuohjelmaa kuitenkin tällä tavalla.

Yksi syy tällaiselle politiikalle piilee myös ns. liikelaitostamispolitiikassa. Liikelaitostaminen on

suomalaisen yhteiskunnan kukkanen, jolla valtion virasto laitetaan ötoimimaan tehokkaasti. Sen mukaisesti bisnekset tehdään liikelaitoksen puitteissa ja näin vähennetään väkeä valtion budjettitoiminnan piiristä. VTT:llä on puhuttu laitoksen liikelaitostamista ja sen olisi tarkoitus astua voimaan vuoden 2009 alusta.

VTT:n tilanteesta antoi palkansaajajärjestö Pardia seuraavan tiedotteen:

VTT henkilöstön saneerausohjelman puristuksessa

Palkansaajajärjestö Pardia:n puheenjohtajan Antti Palolan mielestä valtioneuvoston marraskuussa päätämälle irtisanoutumiskorvaukselle tuli liian pikaisesti käyttöä Valtion Teknillisen Tutkimuskeskuksen VTT:n henkilöstön saneerauksessa.

Henkilöstöä ei tarvitse irtisanoa tai houkutella irtisanoutumaan, jos virastot toimivat henkilöstön asemaa organisaation muutostilanteissa koskevan valtioneuvoston periaatepäätöksen mukaisesti.

YT-neuvottelut VTT:ssä päättyivät marraskuun lopussa jo toistamiseen tänä vuonna. Neuvottelujen alkaessa henkilöstön vähentämistarve oli 120 henkilöä, mikä tarkoitti 66 henkilöön. Näistä on nyt 48 irtisanottu tai irtisanoutunut. Maaliskuun loppupuolella VTT irtisanoi jo 26 henkilöä.

Pardia on huolissaan henkilöstön oikeusturvasta.

- Vaikka irtisanoutumiskorvauksen tulisi olla vihoviimeinen keino näissä ikävissä tilanteissa, niin nyt näyttää siltä, että VTT ei yritäkään etsiä muita töitä irtisanomisuhan alaisille, vaan tarjoaa ainoastaan irtisanoutumiskorvausta. Irtisanomisen sijaan muutostilanteissa ihmisten tulee siirtyä työstä toiseen hyvän henkilöstöpolitiikan mukaisesti, Palola muistuttaa.

- Surullista, mutta kovin tuttua VTT:n tapauksessa on myös se, että yt-menettelyssä mukana oli yli 57-vuotiaita, mitavan työuran tehneitä osajia reilut 30 prosenttia ja 45-57-vuotiaita pitkään palvelullei ö 40 prosenttia, Palola harmittelee.

VTT:tä ollaan muuttamassa virastosta liikelaitokseksi. Liikelaitostaminen sisältyy hallituksen tuotavuuohjelmaan. VTT:n saneeraukset ovat suoraa seurausta tuotavuuohjelmasta.

Palkansaajajärjestö Pardiaan on järjestäytyntynyt valtaosa valtion palveluksessa olevasta henkilöstöstä. Pardia:n kokonaisjäsenmäärä on noin 70 000 jäsentä, joista enemmistö työskentelee valtion virastoissa, yliopistoissa ja tutkimuslaitoksissa sekä osa liikelaitoksissa ja yrityksissä. Pardia on STTK:n suurimpia jäsenliittoja. Pardiaalissa Valtion Tutkimusalojen Tekniset Toimihenkilöt VATE ry:ssä on noin 1 200 jäsentä.

Lisätietoja: Palkansaajajärjestö Pardia:n puheenjohtaja Antti Palola, p. 075 324 7501, p. 040 509 6030 ja VATE ry:n pääluottamusmies Jaako Muilu, p. 020 722 5476, gsm 0400 703 160.

TULOJA JA POLITIIKKAA

Viime keväänä oli eduskunta-vaalit. Ennen vaaleja on tapana antaa vaalilupauksia, näin tapahtui viime keväänäkin. Eihän vaalilupauksissa sinänsä mitään kummallista ole, niitä on annettu maailman sivu. Kummallista tällä kertaa oli kokoomuksen antama lupaus ä tasarvot - TUPO:sta ja koulutetuille naisvaltaisille matalapalkkaloille jaettavasta kuoppakorotuksesta!

Kansa palkitsi nämä lupaukset antamalla äänensä kokoomukselle, joka saavutti historiansa suurimman vaalivoiton. Vaalit olivat ja menivät ja niiden mukana menivät myös lupaukset.

Kokoomuksen puheenjohtaja Jyrki Katainen olisi varmaan mielellään unohtanut sen mitä oli tullut luvatuksi. Hän varmasti toivoi, että matalapalkkaiset naisetkin olisivat unohtaneet.

Mutta kuinka he olisivat tilinaansa olemattoman pientä loppusummaa ihmetellessään voineet unohtaa. Katainen ja kokoomus varmaan luotti vanhaan hokemaan:

Keskiverto kansalaisen poliittinen muisti ei riitä kahta viikkoa pidemmälle. Nyt nämä eliitti porvarit saivatkin tuta, että asuntolainojen, kiskurivuokrien ja muiden laskujen kanssa tuskailevien, työtaakan alla näännyneiden nälkäisten hoitajien muisti onkin monin verroin pidempi.

Sairaanhoidojen etujärjestö TEHY esitti reippaat palkan korotus tavoitteet ö ja miksei olisi esittänyt, kun heille ennen eduskunta-vaaleja oli sellaiset jo luvattu! Kuinkas kävi? Nyt nähtiin sekkin, ettei se olekaan keskivertokansalainen, vaan kokoomusporvari jonka muisti ei riitä kahta viikkoa pidemmälle! Eivät ollenkaan meinanneet muistaa lupauksiaan. Hyvä kun eivät väittäneet, ettei mitään vaaleja ole ollutkaan.

TEHY otti kovat keinot käyttöönsä joukkorirtisanoutumiseen. Se oli Suomen oloissa poikkeuksellinen tapaus. Hoitajat pistivät itsensä likoon asiansa puolesta. On kova tempu ottaa loppu, varsinkin kun ei lopputuloksesta ja loppuelämän työpaikasta ole sen jälkeen mitään

takeita! TEHY sai vaatimuksensa, ainakin osittain, läpi ja hoitajat saivat pitää työnsä. Kerrankin joku ammatiliitto näytti ja käytti hampaitaan.

Mitä teki muu AY-liike? Riensikö se TEHY : n avuksi ja tueksi? Mitä vielä. Kyllä sekin hampaitaan olisi näyttänyt jos sillä sellainen olisi. Ne on pudonneet jo ajat sitten, pelkät ikenet on jäljellä. Niillä se sitten irvisteli, eikä suinkaan työnantajalle, vaan hoitajille! Opettajien OAJ:n puheenjohtaja etunenässä. Hän näytti selvästi olevan kateellinen kun muut saivat enemmän kuin edustamansa opettajat. SAK ei liioin tukeaan kuuluttanut, pikemminkin päinvastoin.

Ainoa suoraselkäinen liitto olikin Antti Rinteen johtama Toimihenkilöunioni, joka ilmoitti aloittavansa tukitoimet, jos hoitajien vaatimuksiin ei ennen irtisanoutumisen voimaan tuloa suostuta.

Myös maan hallitus ilmoitti tukitoimista. Eikä vain ilmoittanut, vaan otti ne käyttöön. Rajut keinot otettiin. Valitettavasti hallituksen tuki-

toimi kallistui työnantajan puolelle, hoitajia vastaan. Hallitusherrat olivat muka huolissaan potilas turvallisuudesta ja äänestettyivät eduskunnalla voimaan pakkotyölain, jonka perusteella irtisanoutuneet hoitajat olisi voitu pakottaa työhön! Se on ennen kuulumatonta. Suomen eduskunta, vaikkakin äänestyksen jälkeen, säätää pakkotyölain!!!

Hallitukset ovat viime vuosina itse omilla säästö päätöksillään aiheuttaneet sen, että ihmiset kärsivät ja kenties kokevat hoidon puutteessa yhä pitenevissä leikkauksissa ja muissa öhoitoöjonossa.

Nyt sitten olisi hoitajat laitettu pakkotyöhön potilasturvallisuuteen vedoten! Eikö säästöpäätösten tekijät pitäisi laittaa vastuuseen teostaan?

Käydyn liittokohdanteen TES-kierroksen jälkeen voidaan todeta, että palkankorotukset olivat suuremmat kuin keskitetyillä TUPO-kierroksilla on saatu mies muistiin. Korotukset olivat pienimmilläänkin kahdeksan prosentin luokkaa. Pääministeri Matti Vanhanen puhuihin jo

kauniisti nykyisten sopimusten päätyttyä solmittavasta ömoder-nistaö TUPO ratkaisusta, jossa otettaisiin huomioon liitto kohtaiset ja yritysten tarpeet. Jotenkin tuntuu, että Vanhanen on enemmän huolissaan niistä yritysten(ösingon saajien)tarpeista. Onkin mielenkiintoista nähdä miten yritysten jakamat ösingot tänä vuonna kehittyvät. Viime vuonnaan yritykset jakoivat liki neljäkymmentä prosenttia enemmän osinkoina kuin edellisenä vuonna. Tuskin tämänkertaisetkaan palkan korotukset osinkojen kasvua leikkasivat.

Työnantajaliitto teknologiateollisuus ry vastasi pääministerin tupo haaveisiin toteamalla, ettei menneeseen ole paluuta. Sen mielestä palkan korotuksista pitäisi sopia työpaikalla, mieluummin henkilökohdanteella tasolla. Kun siihen lisätään lakko oikeuden rajoitus puheet ja pakkotyölait, niin eipä hyvällä näytä työtekevän tulevaisuus. Ei kuitenkaan luovuteta, vaan jatketaan taistelua paremman huomisen puolesta.

Markku Nieminen

Työväenluokka ja koulujärjestelmä

Opiskelijat ovat viime vuosina myös havahtuneet vaatimaan korjauksia omaan asemaansa. Tässä ylioppilaat vaativat korotuksia opintotukeensa, jota ei oltu nostettu 15 vuoteen.

Í Työväenluokalla tarkoitetaan historiallisen luokkakehityksen lopputuloksena syntyneää väestöryhmää, joka on taloudellisten pääomien, peruskouluun korkeamman koulutuksen ja yhteiskunnallisten valtaroolien ulkopuolella, määriteltiin työväenluokan kriteereitä edellisessä Kansan Äänen numerossa.

Keskimmäinen luokkakriteeri, eli koulutuksen merkitys, työväenluokan määrittäjänä kaipaava saamani palautteen mukaan tarkennusta. Teen sitä tässä jutussa. Tarkkaan ottaen jokainen noista kriteereistä kaipaava tarkennusta silloin jos määriteltäviä halutaan soveltaa yksityiskohtaisesti jokaiseen ihmiseen varsinkin luokkien raja-alueella.

Työväenluokan rajaaminen tai ylipäänsä yhteiskuntaluokkien rajaaminen yksilöittäin luokkien raja-alueella on ilmeisesti mahdoton tehtävä, mutta myös epäoleellinen tehtävä. Luokat ovat rajoittaneen joustavia ja jatkuvasti muuttuvia, lähinnä tilastollisesti tiedostettuja, mutta reaalisesti olemassa olevia ryhmiä. Oleellista on mielestäni yhteiskunnallisen luokkakehityksen suunnan jatkuva huomioiminen. Sen avulla voidaan tarkastella myös Suomen koulujärjestelmän suhdetta luokkien olemassaoloon, uusintamiseen, ja kehitykseen järkevästi ja riittävällä tarkkuudella.

Ehkä luokkarajoja ja koulutuksen suhdetta luokkakehitykseen olisikin viisaampaa lähestyä yhteiskuntaluokkien tehtäväalueiden kautta. Porvariston roolina on taloudellisten pääomien yksityinen omistaminen, ja sen avulla maksamattoman työn haltuunotto, riisto, pääoman kasvattaminen ja kasaaminen. Yksittäisen porvarin ihanteena on rikastuminen, koska vain sen katsotaan tuovan vapautta yksilölle. Porvaristo on samalla kaikkein haavoittuvuin luokka. Se voidaan näet korvata muilla luokilla, kuten historiassa on tapahtunutkin.

Työväenluokan tehtävänä on puolestaan lisäarvon luominen, kaiken aineellisen rikkauten tuottaminen ja myös sen kuluttaminen palkkatulonsa määrän mukaisesti. Työväenluokka on pääasiassa kansantuloa tuottava luokka, mutta sitä on myös

osa pikkuporvaristosta. Toisaalta työväenluokkaa on myös ei-aineellisia hyödykkeitä tuottavassa työssä, sielläkin se on vallankäytön ja riiston kohteena. Työvoimatavarana (sisäistä ihmistyövoimaa) tuottamista ja uusintamista suorittavat alat (kuten opetusalat, sairaalat, hoitolaitokset ja muut ko. palveluajat) tekevät aineellista tavarantuotantoa, siis kansantuloa tuottavaa työtä ja kuuluvat työnjaoilisesti eittämättä työväenluokkaan.

Tärkeintä on muistaa, että työväenluokan historiallisena olemuksena kaikilla tuotannon aloilla kapitalismissa on olla vallankäytön ja riiston kohde. Varsinkin porvaristo haluaa betonoida työväenluokan ikuisesti vallankäytön ja riiston alaisuuteen.

Sivistyneistö ei ole samassa mielessä itsenäinen luokka, kuten porvaristo tai työväenluokka, vaan se vaatii itselleen aina isäntäluokan. Sivistyneistön yhteiskunnallisena roolina kapitalismissa onkin toimia porvariston apuluokkana, kapitalismin etujoukkona, työväenluokan aivo-oppilajana ja vallanpitäjänä porvariston lukuun. Ellei porvaristoa olisi, sivistyneistöä eriytyisi nopeasti omistava porvaristo, kuten Venäjällä tapahtui. Edesmennyt sosialismin etujoukko NL:ssa erosi kapitalismin etujoukosta kuitenkin siinä, että se oli luokka sinänsä, itsellinen luokka, koska siinä oli yhtyneenä (tuleva)porvaristo ja sivistyneistö.

Yleisesti ottaen sivistyneistön työ (kasvatus-, hoito- ja palvelutyötä lukuun ottamatta) ei ole kansantuloa tuottavaa, kuten poliittisen järjestelmän toiminta, valtion, oikeuslaitoksen, median, pankkijärjestelmän jne. ylläpito osoittavat. Nämä kuuluvat porvariston etujärjestelmään, ja ovat sen vuoksi olemassa. Siinä tehtävässä porvaristo ja sivistyneistö leikkaavatkin luokkina hyvin vahvasti toisiaan. Tutkimustyö, tekninenkin, on tiedostamista, eikä aineellista tuotantoa.

Sivistyneistö, jos mikä, on hyvin ristiriitainen luokka. Sivistyneistön ötoisinajattellevien pieni ryhmä ilmentää osaltaan juuri sitä. Pienuudesta huolimatta se vetää sivistyneistöä työväenluokan suuntaan

milloin voimakkaammin, milloin heikoimmin, toimii työväenluokan liittolaisena ja apuna, mutta se ei voi korvata eikä estää työväenluokan omaa liikettä. Tosin sillä on aina ollut ilmeinen pyrkimys ja halu johtaa työväenluokkaa. Sen vuoksi meidän toisinajattelijoiden tulee pitää jatkuvasti yllä sivistyneistön ja työväenluokan yhteen sulauttamisen tavoitetta. Silloin tämä ongelma on tiedostettu, siihen etsitään ratkaisua.

Tulevaisuuden sosialismissa etujoukkoa ei tarvita, koska sivistyneistö ja työväenluokka ovat yhtyneenä, voisiko sanoa luokaksi itseään eli koko yhteiskuntaa varten. Porvaristoaan siinä järjestelmässä ei ole, koska koko luokkajako on hävinnyt, sen seurauksena, että pääomat (kaikki kolme lohkoa) on palautettu yhteiseen omistukseen, hallintaan ja päätösvaltaan.

Tällä hetkellä peruskoulu (9-10 luokan) jälkeen koko ikäluokka saa joko lukiokoulutuksen tai ammatillisen peruskoulutuksen (Ne siis haluaisin yhdistää ja liittää varsinaiseen peruskoulutukseen). Nykyään peruskoulun jälkeistä koulutusta nimitetään keskiasteen koulutukseksi. Minun toiveinen mukaan keskiasteen koulutuksen tulisi alkaa vasta laajennetun perusopetuksen jälkeen. Tällaisen, niin sanotun polyteknisen peruskoulutuksen, tulisi koskea koko ikäluokkaa, ja jokaisella oppilaalla olisi yhtäläinen mahdollisuus jatkokoulutukseen haluamallaan alalla. Tällaista koulua on kokeiltu varsin paljon Suomessa ja Ruotsissa, ja varsinkin DDR:ssä se oli vallitseva koulujärjestelmä, ja siitä on pelkästään hyviä kokemuksia. Tällainen uusi laajennettu peruskoulu menettäisi yhteiskunnallista luokkajakoa uusintavan ominaisuuden.

Kaikki sellainen koulutus, johon nykyinen peruskoulu antaa oikeuden, on pelkästään työväenluokalle tarkoitettua duunarikoulutusta, jonka useimmiten voi hankkia myös oppisovimusteitse tai työkokemuksen kautta. Totta on, että näiden avulla voi saada varsin korkean ammatitaidon. Kokenut timpuri päihittää monessa tapauksessa rakennusmestarin ja insinöörin rakentamisen tiedoissa ja taidoissa, mutta timpuri ei voi korvata rakennusmestaria ja

insinööriä ns. herrantehtävissä.

Koulujärjestelmän tehtävänä siis on seuloa etujoukkokoulutukseen keipaamaton aines jokaisesta ikäluokasta. Ne eivät voi jatkaa lukiossa. Tuo hylätty lapsijoukko jatkaa kulttuuriperinnön haltuunottoa peruskoulupohjalta. Se sivistyspolku on kuitenkin varsin nopeasti kuljettu loppuun, koska se ulottuu vain työnsä edellyttämiin suoritus-tehtäviin, joihin ei voi sisältyä työnjohdollisia tai muita pääoman etujen valvomista johtuvia tehtäviä.

Opiskelijajoukon valikointi ja karsinta jatkuu myös lukiossa ja lukiokoulutuksen jälkeen, ja monet lukion käyneet joutuvat sen seurauksena palaamaan duunarisyvyyteeseen linjaa. Niinpä sellainen lukiopohjainen tekniammatillinen koulutus, joka on vapaata pääoman etujen valvonnasta, tuottaa ammatin, jossa tehdään duunarin työtä. Jos tällaisia kännykkäinsinöörejä on olemassa, he kuuluvat ilman muuta työväenluokkaan. (Kuten sanottu, luokkarajat eivät ole tarkkarajaisia, eikä tällainen hiusten halkominen välttämättä kuulu enää yhteiskuntaluokkien teoreettiseen erittelyyn.)

Pääperiaate koulutuksen suhteesta luokkajakoon on kuitenkin selvä: Toiminta, joka kohdistuu toisen ihmisen hyväksikäyttöön tai edesauttaa hyväksikäyttöä, on porvariston, ei työväenluokan toimintaa, ja ammatti, jonka nimissä sitä harjoitetaan, ei ole työnjaoista johtava työläisammatti. Vastaesimerkiksi ei käy timpuriporukan nokkamies, sillä hän on pikemminkin työporukan kokenut luottohenkilö kuin työnjohtaja. Yksityisrittäjä, jos sillä ei ole palkkattuja työntekijöitä, ei mielestäni voida pitää porvarina, olkoonpa sen koulutus mikä tahansa.

Sivistyneistöaineuksen ensimmäinen konkreettinen erottelu ikäluokasta tapahtuu siis lukion valintakokeissa tai peruskoulun päättötodistuksen keskiarvon perusteella, vaikka näin ikävää asiaa ei tuona herkkänä hetkenä tiedostettaisikaan.

Työläislapsen vanhemmat ovat ansaitusti ylpeitä, jos heidän aarteensa pääsee lukioon eikä jouduttu ammatilliseen peruskoulutukseen. Raadollisen valikoinnin perusteena ovat opettajien koulutuksessa, opetuksen sisällössä ja koulun käytännössä omaksutut porvariston ja sivistyneistön arvojärjestelmätä kiteytyneet kriteerit.

Jos lukee Hannu Simolan väitöskirjan Paljon vartijat, jossa Simola käy läpi Suomen kansanopetuksen vaiheet Cygnaeusesta Martti Ahtisaaren allekirjoittamaan perusopetuslakiin voi vakuuttua, että valikointia todella tapahtuu, on aina tapahtunut, eikä sitä tapahdu ainoastaan lukioon pyrittäessä, vaan jo peruskoulun 1. luokalta lähtien. Valikointi suoritetaan ns. kouluarvosteluna, jonka kriteereinä ovat juuri nuo numeromuodon saaneet luokkaedut.

Koska etujoukko ei voi luokkayhteiskunnassa olla liian suuri, valikointi on välttämätöntä. Oppilaiden keskuudessa se muuttuu lopulta keskinäiseksi kilpailuksi paikasta valiojokossa aina poliittiseen eliittiin saakka.

Nykyinen koulujärjestelmäme toimii siis luokkajakon uusiajajana ja sivistyneistön rekrytointijärjestelmänä Suomessa. Tässä järjestelmässä ei lopultakaan paina kovin paljon tieteellisyys ja totuuden etsiminen, kuten yliopistojärjestelmän suuntautuminen irti tiedeyliopistosta kohti innovaatioiden tekemistä osoittaa.

Peruskoulun laajentaminen lukiota ja ammatillista peruskouluun koskevaksi yhtenäiseksi peruskouluksi, joka takaa kaikille muodollisesti esteettömän mahdollisuuden jatkokoulutuksen on välttämätön ja kiireellinen tehtävä. Se onkin vallankumouksellinen tavoite, sillä se johtaa ennen pitkää sivistyneistön ja työväenluokan sulautumiseen yhteen. Se olisi toivoo antava kehitys-suunta.

Heikki Typpö

Murharyhmä-Felipe Gonzalez johtamaan EU:n +/iisaiden+ neuvostoa...!

Non nyt vasta myrkyn lykkäsi EU:ssa

Felipe Gonzalez nousi Espanjan pääministeriksi 1982. Hänen hallituksensa sisäministeri Jose Barrinuevo ja valtionturvallisuusjohtaja Rafael Vera tuomittiin 10 vuoden vankeuteen Argentiinan sotilasjunttien tyyliin MURHARYHMIEN organisoimisesta poliittisia vastustajia, muodollisesti erityisesti Baskimaan separatisteja vastaan. Kansalliskaartin johtaja Luis Roldan tuomittiin 28 vuoden vankeuteen väärinkäytöksistä. Gonzalezin hallitusta syytettiin ainakin 27 nimeltä mainitun baskin murhasta, joista osa oli Ranskan puolelta kidnapattuja Ranskan kansalaisia. Etä sellaista euroyhteistyötä. Oli Gonzalez murhien todellinen organisoija tai, alkeellisintakaan VIISAUTTA hänen ei voi katsoa osittaneen, ainakaan alaistensa ohjauksessa...

Herää kysymys, onko tämä uhkaus EU:n vastustajia kohtaan herra myös kysymys, koska saadaan päätöksensä ETA:n öpuheenvuoro, ja sellaiseenkö tässä nimenomaan onkin tähdätty...

Risto Koivula, DI, Tampere

http://topics.nytimes.com/top/reference/timestopics/people/g/felipe_gonzalez/index.html

Työväenpolitiiikkaa työväen ja...

Uuden vuoden tervehdykset 2008

Kommunistien Liitto ry

EU:n Vastainen Kansanrintama ry

Sodan ja Fasismien Vastainen Työ SFT ry

Suomen Työväenpuolue rp

KTP:n Helsingin Piirijärjestö ry

Kommunistien Hermannin-Vallilan osasto ry

KTP:n Itä-Helsingin osasto ry

Helsingin Työväen Vappumarssiyhdistys ry

Hermannin Naiset ry

Juche-aatteen Opintoyhdistys

Hämeenlinnan Sivistys- ja Kulttuurityö ry

Kominform

Helsingin Betoniraidoittajat, RL:n os. 280

Oskari Lahtinen

Reino Lahtinen

Jorma Kunnas

Pekka Kokkinen

Reijo Tamminen

Risto Uusitalo

Esko Auervuolle

Osmo Kuusisto

Jouko Pääkkö

SFT/ Hallitus

Timo Kangasmaa

Esko Auervuolle

Reijo Katajaranta

Helsinki

Matti Laitinen

Aarni Mietala

Elli Mietala

Sakari Kuusmin

Viljo K

Harri Jalo

Paavo Heikkinen

Eino Lindroos

Kaarina Heikkinen

E Pulkkinen

Kai Kontturi

Raika Kontturi

Ari Kukkonen

Irja Kukkonen

Anna Saarelainen

Heikki Mämmikkö

Tarja Männikkö

Ingrid Hämäläinen

Bertta Laine

Hannele Salava

Ville Rahikainen

Esa Hermonen

Seppo Pakarinen

Heikki Sipilä

Pekka Tiainen

Espoo

Teuvo Vikman

Hannu Kautto

Espoo, Otaniemi

Leino Pertti

Heikki Mämmikkö

Jaakko Muilu

Katja Sissi

Elina Kämppi

Mishka ja Rontti

Pentti Ek

Markku Nieminen

Karkkila

Helli Nikander

Vilho Nikander

Timo Nieminen

Keijo Salmi

Nummi-Pusula

Eero Selviö

Eila Heinonen

Porvoo

Matti Wahrman

Pirkko Nokkala

Risto Lajunen

Seppo Sipilä

Timo Turunen

Pertti Pettersson

Simo Hangelin

Kari Nieminen

Mäntsälä

Kirsti Manninen

Seppo Peltola

Tiina Kivivirta

Ari Kivivirta

Salla Kivivirta

Saana Kivivirta

Nokia

Erno O.A. Laitinen

Vähäkylä

Lyyli Kujala

Jämsänkoski

Reino Welling

Mirja Welling

Erkki Flyktman

Kotka

Jari Rantanen

Teresia Engström

Niko Rantanen

Jyri Rantanen

Lahti

Juha Forss

Leena

Anja Saarikko

Timo Saarikko

Kuopio

Juhani Tanski

Joensuu

Raimo Ruttonen

Oulu

Paavo Junttila

Saara Lehtomaa

Haapajärvi

Pentti Siika-aho

Helli Siika-aho

Heikki Siika-aho

Elvi Siika-aho

ASBESTKAMP 85.

Wänö Pietikäinen

Mary Andersson

Mikko Anttila

Heikki Rajamäki

Ewert Wikholm

Esa Salomaa

Anita Salvén

Heikki Häkkinen

Mats Nordlund

Ritva Toimi

Taina Tarvonen

Toivo Hakkarainen

Jorma Talikka

Rainer Andersson

Hannu Kukkonen

Riitta Vainionpää

Maire Wilkman

Aune Jakola

Lasse Simmons

Eija Tolonen

Merja Andersson

Elma Joensuu

Eero Saarinen

Edit Pöntynen

Seppo Keränen

Espanjalainen toveri

Pekka Sievänen
Jaakko Laurikainen
Anne Aaltonen
Katariina Nurminen
Mai-Britt Eklund

Vantaa

Jouko Nevalainen
Anita Nevalainen
Janne Nevalainen
Mirella Nevalainen
Anna Nevalainen

Rebecca

Leo

Eero

Aleksis

Beda Lampila

Mimmi ja Vili

Eira Kärki

Marja-Liisa Juvonen

Heikki Uusimäki

Juha Kärki

Kauko Julin

Elvi Honkanen

Ulla Hämäläinen

Esko Koivisto

H.Koivuisto

J.Koivisto

I.Koivisto

Tuusula

Kaija Siippainen
Hannu Henttonen
Pekka Kokkinen
Keijo Aaltonen
Hannu Hämäläinen
Yrjö Nieminen
Heikki Leinonen
Kalevi Wahrman
Pertti Pitkänen
Hannu Ikonen
Tommi Wahrman

Taalintehdas

Pentti Niemelä
Elisabeth Huhtala
Jaakko Huhtala

Turku

Esko Luukkonen
Anne Luukkonen
Hannu Rainesto
Mauri Rintala
Galina Rintala
Veera Eloranta
Timo Bly
Silja Mölkänen
Helena Tuomaala
Marja-Terttu Artiola
Timo Artiola
Herlevi Martomaa
Raimo Paavola

Raisio

Matti Järvinen
Rauha Helenius

Pertteli

Heikki Typpö

Rauma

Hiski Henttula ja
Jyrkillä kakit housuissa

Loimaa

Juha Kieki
Soile Turkulainen

Hämeenlinna

Pasi Ranki
Erkki Ranki
Maire Ranki

Turenki

Jorma Talikka

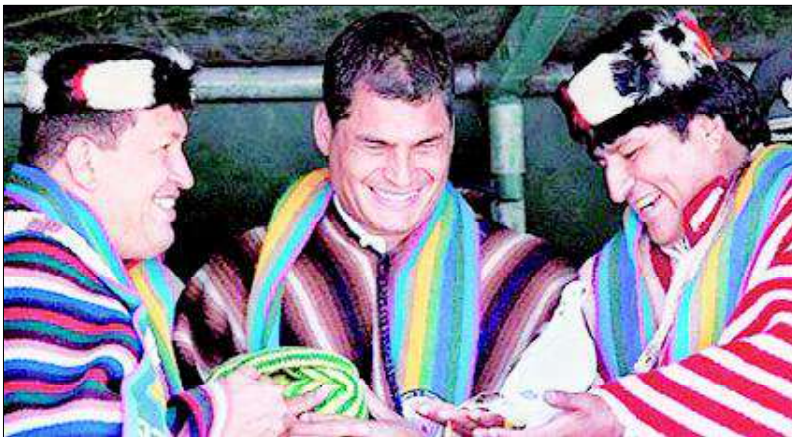
Tampere

Risto Koivula
Vejas Koivula
Zhemya Koivula
Antti Siika-aho
Hannu Pitkänen
Maiju Hämäläinen

... luonon ehdoilla

VENEZUELAN KANSANÄÄNESTYS

Venezuelassa järjestettiin 2.12.2007 kaksiosainen kansanäänestys maan perustuslain uudistamiseksi. Presidentti Hugo Chávezin johtama bolivaarinen vallankumous kärsi koitoksessa täpärän tappion. Äänestykseen osallistuneista kansalaisista 51 % halusi säilyttää v. 1999 perustuslain ennallaan ja 49 % oli sen muuttamisen puolesta. Äänioikeutetuista 44 % jätti äänestämättä. Tämä seikka heikensi olennaisesti lakiuudistuksen läpimenoa.

Etelä-Amerikka on nyt se maanosa, jossa tapahtuu. Tavoitteena on yhä selkeämmin 21-vuosisadan sosialismi. Kuvassa hankkeen keulamiehiä: vasemmalta Venezuelan presidentti Hugo Chavez, keskellä vasta valittu Ecuadorin presidentti Rafael Correa ja oikealla Bolivian presidentti Evo Morales. Vain yksi on joukosta poissa, Kuuban Fidel Castro.

Chávezin vaalitappio ei suinkaan estä bolivaarisen vallankumouksen etenemistä, vaikkakin se hidastaa sitä. Maan parlamentti, hallitus, korkein oikeus, liittovaltion virkakoneisto ja valtion öljy-yhtiöt ovat edelleen Chávezin ja hänen liittolaistensa hallinnassa ainakin v. 2012 saakka. Lisäksi maan parlamentti myönsi v. 2007 alussa presidentille 18 kuukaudeksi oikeuden säätää lakeja asetuksiteitse.

MIKSI PERUSTUSLAKI TAHDOTTIIN UUDISTAA?

Venezuelan oli tarkoitus siirtää perustuslain uudistuksen myötä rauhanomaisesti ja demokraattisesti kohti uutta kehitysvaihetta, joka tunnetaan 21. vuosisadan sosialismina. Tämä yhteiskuntamalli perustuu osallistuvaan demokratiaan, sekatalouteen, maan sosiaaliisiin tarpeisiin ja moninapaisen maailman edistämiseen.

Uuden perustuslakiehdotuksen keskeisimpiä kohtia olivat yhteiskunnallisen vallan ulottaminen yhteisöneuvostolle, työläisten oikeuksien laajentaminen, yhteisöllisen ja yhteiskunnallisen omistuksen aseman määrittely ja vahvistaminen perustuslaissa sekä maan armeijan muuttaminen anti-imperialistiseksi, bolivaariseksi kansanarmeijaksi ja kansanmilitiisiksi perustaminen. Maan keskuspankin hallinta oli tarkoitus siirtää valtiovarainministeriön sekä suunnittelu- ja kehitysministeriön alaisuuteen. Kaikille kansalaisille pyrittiin suomaan oikeus asumiseen niin, että ketään ei voi häätää kodistaan velan vuoksi (87 §). Työviikon pituus piti alentaa 44 tunnista 36 tuntiin (90 §). Kaikille taattu ilmainen koulutus piti ulottaa yliopisto-opintoihin asti (103 §). Maan yliopistot oli myös tarkoitus demokratisoida.

Perustuslakiuudistuksella pyrittiin bolivaarisen vallankumouksen poliittisen ja taloudellisen vallan vahvistamiseen sekä kansalaisten perusturvan parantamiseen. Sen ytimenä ei siis ollut presidentin valtaoikeuksien laajentaminen, vaan Venezuelan yhteiskuntajärjestelmän muuttaminen. Uutena puolesta tässä uudistuksessa olisi ollut valtion ohjaavan roolin lisääntyminen kapitalististen yritysten suhteen ja myös yhteisöllisessä tuotannossa.

Suurteollisuuden, pankkien, yhdyskuntatekniikan, liikenne- ja viestintävälineiden, viljelysmaan, kotimaisen ja ulkomaisen kaupan kansallistamisella on ratkaiseva merkitys sosialistisen rakennustyön edistymiselle myös Venezuelassa. Maan luonnonvarat on jo otettu yhteiskunnan hallintaan. Tapah-tuneesta huolimatta kansallistamis-

prosessi etenee bolivaarisessa tasavallassa asteittain. Pienyrittäjiydestä luovutaan tuskin koskaan. Siirtymäkaudella esiintyy rinnakkain useita eri talousmuotoja kuten pienyrittäjiä ja öviljeljiä, pieniä ja keskisuuria kapitalistisia yrityksiä, valtiokapitalistisia (valtion ja kapitalistien yhteisyrityksiä) sekä sosialistista talousmuotoa erilaisten osuuskuntien ja valtion yhtiöiden ja laistosen muodossa.

UUDEEN 1999 BOLIVAARINEN PERUSTUSLAKI

Voimassa oleva v. 1999 bolivaarinen perustuslaki ei ole suinkaan mikään keho perustuslaki. Se voi toimia tarvittaessa edelleenkin joustavana siirtymävaiheen perustuslakina matkalla sosialistiseen Venezuelaan. Sen vallitessa maassa on jo toteutettu maareformi ja perustettu maatalousosuosuuskuntia. Öljyteollisuus on otettu valtion tiukempaan hallintaan ja siitä saatua tuloja on kohdennettu tuloksekkaasti väestön köyhimmän osan sosiaalietuuksien ja koulutuksen kohentamiseen. Koulutus ja terveydenhuolto on säädetty kaikille maksuttomaksi. Laki ei ole ollut myöskään esteenä rauhanomaisista vallankumousta ja osallistuvaa demokratiaa puolustavien ja edistävien yhteisöneuvostojen perustamiselle. Se ei ole kieltänyt myöskään tehtaiden valtaamista ja teollisuuden asteittaista kansallistamista.

Samana perustuslain mukaan valtio suojelee ja tukee pieniä ja keskisuuria teollisuutta, osuuskuntia, säästö-kassoja, perhe- ja pienyrityksiä sekä kaikkea yhteisöjen kollektiivisessa omistuksessa olevaa työ- ja säästä-mistoimintaa voimaistakseen maan taloudellista kehitystä. Se on valmis hankkimaan näille tahoille koulutusta, rahoitusta ja teknistä apua. Erityisesti venezuelalainen käsityö ja kansan-einkeinot ovat valtion erityis-suojelussa (Artiklat 308&309).

Perustuslain Artikla 2. mukaan: "Venezuela rakentuu demokraattisesta ja sosiaalisesta oikeusvaltiosta ja oikeudenmukaisuudesta, joka pitää ympärinä arvoina oikeusjärjestyksensä ja toimisensa elämää, vapautta, oikeudenmukaisuutta, tasa-arvoa, solidaarisuutta, demokratiaa, sosiaalista vastuuta ja yleisesti etusijalla ihmisoikeuksia sekä eettistä ja poliittista moniarvoisuutta."

PERUSTUSLAKI-LUONNOKSEN KANSALAIKÄSITTELY

Venezuelassa järjestettiin 16.8.6.7.10.2007 yhteensä 9 020 perustuslakiluonnosta esittelevää julkista tilaisuutta. Kansalaiskäsitteilyä lakiin tehtiin 624 muutosehdotusta. Perustuslakiluonnos oli myös kaikkien kansalaisten hankittavissa kohtuuhintaan kirjana. Lisäksi lakiluonnoksesta toimitettiin kansalaisille 10 000 000 kopiota.

Perustuslakia säätävä kansalliskokous käsittelee kokouksissaan kolmeen otteeseen lakiluonnosta. 350-pykaläisen perustuslain 69 artiklaan kirjattiin muutoksia. Lisäksi kokousedustajat matkustivat ympäri maata selvittämässä sen sisältöä eri yhteisöille, kansalaisjärjestöille, oppositio edustajille ja tavallisille kansalaisille. Kansalliskokous vastaanotti 80 000 puhelinsoittoa asian tiimoilta.

Hallituksen arvion mukaan 77,8 % venezuelalaisista tutustui lakiluonnokseen. Kansalliskokous hyväksyi perustuslakiluonnoksen tehtyine muutoksineen ja lisäyksineen 2.11.2007.

ERIMIELISYYTTÄ POLIITTISTEN LIITOLAISTEN PARISSA

Presidentti Hugo Chávezia tukeva liittoutuma Polo Patriotic sai murskavoiton v. 2005 pidetyissä parlamenttivaaleissa, kun maan oikeisto-oppositio boikotoi vaaleja. Kansanrintamassa olivat edustettuna Chávezin tukipuolue, kansallinen vasemmistopuolue Viidennen Tasavallan Liike, MVR (118 paikkaa), sosiaalidemokraattinen Podemos, (19 paikkaa) vasemmistososialistinen Isänmaa kaikille, PPT (9 paikkaa), Venezuelan Kommunien puolue, PCV (7 paikkaa), vasemmistososialistinen Venezuelan kansanliitto, UPV (1 paikka), Venezuelan sosialistista puoluetta edustava Kansan vaaliliike, MEP (1 paikka) sekä joukko intiaaniväestöä edustavia sekä vasemmistolaisia pikkupuolueita (yhteensä 11 paikkaa).

Venezuelan bolivaarisen tasavallan hallituksessa istui keväällä 2007 yhteensä 23 ministeriä MVR:sta, kaksi ministeriä PPT:sta, yksi PCV:n ministeri ja varapresidentti Sosialis-

tiliitosta. Parlamentin toiseksi suurin puolue PODEMOS jäi hallituskuvioiden ulkopuolelle, koska sosiaalidemokraatit eivät olleet valmitta yhteiskunnan radikaaleihin muutoksiin. Tämä oli selvä merkki kansanrintaman rakoilusta ja sisäisestä ristiriidasta yhteiskunnallisen päämäärän suhteen.

2.11.2007 perustamiskokouksensa pitäneeseen Venezuelan Yhtyneeseen Sosialistipuolueeseen (PSUV) liittyi bolivaarisesta kansanrintamasta yhteensä 12 puoluetta. Jäsenistöltään kuusimiljoonaisen PSUV:n on määrä johtaa sosialismin rakennustyötä. Siitä jättäytyivät syrjään PODEMOS, PCV ja PPT. Näistä puolueista vain PODEMOS vastusti perustuslain uudistamista. Sosiaalidemokraattien ratkaisulla oli epäilemättä merkitystä kansanäänestyksen lopputulokseen.

PSUV:n kansanedustajat sekä edustajat PCV:sta ja PPT:sta sekä 13 kansalaisliikkeen edustajat sopivat keskenään Caracasissa 9.11.2007 tulevana Venezuelan uuden perustuslain hyväksymistä 2.12.2007 järjestettävässä kansanäänestyksessä. Muut läsnä olleet organisaatiot olivat: Kivi-liike, Mobare, Maan omatunto, Juan Bimba, Perustuslakiuudistuksen sosialistiset patalloijat, Amaos, Isänmaallinen arvokkuus, Avain, Nuori, MLPB, ONI, MCPN ja Verkostot.

ERIMIELISYYTTÄ SOTILAIEN PARISSA

Bolivaarisen Venezuelan entinen puolustusministeri ja MVR:n johdon jäsen, kenraali evp. Raul Isaias Baduel ilmoitti 3.11.2007 tiedotusvälineissä julkisesti vastustavansa perustuslain muuttamista. Hän halusi olla uskollinen v. 1999 perustuslaille ja maan armeijalle. Hän ei hyväksynyt perustuslaissa esitettyä ehdotusta maan armeijan muuttamiseksi bolivaariseksi kansanarmeijaksi, kansallis-kartaan bolivarisoimista ja armeijan reservin muuttamista bolivaariseksi kansanmilitiisiksi. Tällä ratkaisulla oli epäilemättä vaikutuksensa sotilaiden äänestyskäyttäytymiseen.

Raul Baduel kuului siviilien ja edistyksekköiden upseerien yhdessä 1980-luvulla perustaman Vallankumouksellinen bolivaarinen liike 200 -järjestön (MRB-200) perustajajäseniin. MRB:n arvioidaan imeneen 1980-luvulla ideologiaa vaikeutetta mm. Mao Zedongilta, José Carlos Mariáteguilta ja Antonio Gramscilta.

Baduel nimitettiin v. 1999 42. laskuvarjoprikaatin komentajaksi. Hugo Chávez toimi samassa yksikössä aikoinaan everstiluutnanttina. Vuoden 2002 huhtikuun vallankaappausyrityksen aikana kenraali ansioitti kapinoinnalla laskuvarjojoukkoineen voimakkaasti presidentti Chávezin syrjyttämistä vastaan. Hänen urhoollisuutensa palkittiin v. 2006 puolustusministerin pestillä.

ULKOISET SYYT KIELTEISEEN VAALITULOKSEEN

Venezuelan tiedustelupalvelu sai äänestyksen alla käsiinsä CIA:n sisäisen muiston, jossa oli yksilöity USA:n suunnitelmia vaikuttaa kansanäänestyksen tulokseen mm. maksamalla gallupien tekijöille tulosten väärentämistä ja rohkaisemalla kansainvälistä mediaa vääristelemään tietoja. Kansanäänestystä edeltäneinä viikkoina USA tuki oppositiota miljoonilla dollareilla. Varat CIA nanjoivat maahan USAID-viraston kautta.

USA ja Venezuelan oikeisto-oppositio levivät yhteismääräryksessä perustuslakiuudistusta koskevia vaiheita kuukausien ajan. Muutama viikko sitten oppositioyhtymät kohdistivat propagandansa Venezuelan tärkeimpiin lehtiin. Eräskin lehtimainos väitti: "Jos olet äiti, SINÄ HÄVIÄT! Sinä menetät talosi, perheesi ja lapsesi (lapset tulevat kuulumaan valtiolle)."

Kampanja pui ainakin kouluttamattomaan väestöön. Lopputuloksen korreloi hyvin suurta äänestämättä jättäneiden määrää. Kohumainoksen kustansi järjestö, jonka ytimen muodostivat lukuisat jenkkiäisten suuryhtiöiden Venezuelassa toimivat tytäryhtiöt.

Toisessa mainoksessa väitettiin, että jos perustuslaki hyväksytään uskonnonvapaus kielletään, miljoonat ihmiset menettävät työpaikkansa ja pienyrittäjät kauppansa ja kotinsa. Maanviljelijöiden väitettiin menettävän maatilansa ja opiskelijoiden vapautensa. Venezuelan kansallisen vaalineuvoston selityksen mukaan tämän törkeyden taustalla oli Carabobon osavaltion teollisuuskauppari (CIEC). Teollisuuskaupari kokoaa yhteen alueen yrityksiä Niiden joukosta löytyvät mm. seuraavien pohjois-amerikkalaisen suuryhtiöiden tytäryhtiöt: Ford, General Motors, DaimlerChrysler, Goodyear, Shell, Coca-Cola, Unilever, Heinz, Johnson & Johnson, Citibank ja Colgate Palmolive.

Washington on kokenut suurpääoman intressien olevan vaarassa Venezuelassa, koska uuden perustuslain hyväksyminen olisi voinut johtaa ylikansallisten yhtiöiden voittojen pieneneemiseen. USA on myös huolissaan Venezuelan öljyvarojen käytöstä, koska se on ollut perinteisesti maan suurin öljynostaja. Hugo Chávez haluaa vähentää maansa taloudellista riippuvuutta Yhdysvalloista. Tämän vuoksi öljyvienti Kiinaan ja muihin Latinalaisen Amerikan maihin on jatkuvassa kasvussa.

Matti Laitinen

Lähteet: NYT,

www.veneualeanalysis.com, George Chicariello-Maher U.C. Berkeley 17.11.2007, Matti Laitinen kirjoittamat Venezuela-artikkelit v. 2002&2007, Tomi

Kuhanen/

www.lamatsolidarisuus.net/

Kosovon irrottamisessa pieni lykkäys

Kosovolla on ollut satojen vuosien historia osana Serbiaa, vaikka serbiäestön ja albanialaisen väestön välillä on kitkaa ollutkin. Jugoslavian ollessa olemassa väki tuli kuitenkin toimeen keskenään, mutta nyt tilanne on pahempi.

Hampaitaan oli näyttämässä Kosovon uusi pääministeri Hashim Thaçi viime sunnuntai-iltaan asti (9.12.2007). Jo heti valintansa jälkeen 17. marraskuuta terroristijärjestö UCK:n entinen johtaja ja sotarikollinen Hashim Thaçi asetti maanantain (9.12.2007) takarajaksi Kosovon yksipuoliselle itsenäiseksi julistamiselle. Maanantaina Thaçi peruutti uhkauksensa ja kertoi, että siihen tarvitaan kuitenkin ensin USA:n ja EU:n suostumus. Tällä tavalla kovan linjan sotahaukka luottaa lännen ystävänsä pyyntöihin jatkaa diplomaattisia pyrkimyksiä vähän aikaa.

Läntinen maailma on tietoisesti ajanut Kosovon irrottamista Serbiasta vuodesta 1996 lähtien. Silloin aloitettiin Kosovon sota. Kosovon kysymyksessä kyse ei ole väestön enemmistöistä tai vähemmistöistä,

ihmisoikeuksista tai eri etnisten ryhmien välisestä vuorovaikutuskysymystä ja -kyvyttömyydestä. Vielä vähemmän kyse on siitä, onko Milosevic aikanaan kohdellut Serbiassa asuvaa albanivähemmistöään oikeudenmukaisesti vai ei. Ongelmaa on tarkasteltava entisen Jugoslavian hajottamisen näytelmän jatko-osan kannalta. Separatistiliikkeitä on tuettu jo aikaisemmin vuodesta 1990, jolloin ensimmäisen osavaltion Slovenian ja Jugoslavian välit rikkoutuivat. Erityisesti Saksa oli varustanut Kroatiaa järeinkin aseineen ennen kun tämä julistautui itsenäiseksi. Kun kaikki osavaltiot saatiin irti ja Jugoslavia hajotettua, ruvettiin hajottamaan viimeinen valtio, joka panti imperialismille haatin.

Historiikki

Käyttään hyväksi väestön osien välisiä ristiriitoja, albaaneille annettiin

lupauksia Suur-Albaniasta, ja katsottiin läpi sormien alunperin amerikkalaisten toimesta terroristijärjestöksi luokitellun UCK:n rikollista toimintaa. Tarkoituksena oli ollut karkottaa kokonaan serbivähemmistö Kosovosta. Seuraava etappi, Vojvodinan irti saaminen viipyi, sillä Kosovon irrottaminen ei onnistunut kovin helpolla. UCK:n murhien lisäksi Jugoslavian joukkojen karkottamiseksi tarvittiin brutaalit Naton pommitukset 1999. Belgradin sillat, sairaalat ja koulut olivat silloin, mitä tarkoittaa oheisvihingot. Jugoslavian armeija pakotettiin pois Kosovosta, johon saapuivat vuorotellen diplomaatit, tämä pommitusten kolikon toinen puoli, ensin Harri Holkerin ja sitten Martti Ahtisaaren johdolla.

Lopputulokset sen jälkeen oli 280 000 serbin pako albaanien kostoiskujen edestä, 156 ortodoksisirkon ja 6 luostarin polttaminen, lukuiset murhat ja kidnappaukset vuodesta toiseen, Albanian jengien laitton aseistaminen, taloudellinen tuki, Tirana ó Pristina ömoottoritien rakentaminen. Nämä kaikki seikat eivät silti riittäneet Kosovon irrottamiseksi. Ahtisaaren nimi serbi-lehdissä kirjoitettiin kahdella sllä, AHTI óSS- ARI. Hänen puoluelleen örauhanehdotuksensaó oli Serbian puolesta hylätty 2006 loppuun mennessä.

Jugoslavian hajottaminen alkoi Slovenian suhteellisen rauhanomaisella itsenäistymisellä. Nyt halutaan hajottaa viimeinen osavaltioista, Serbia, USA:n, Naton ja EU:n yhteisvaikutuksella, ja vieläpä Slovenian ollessa puheenjohtajan palissa. Kosovo päätti tällä kertaa noudattaa imperialismiin kehoitusta ja siirsi itsenäisyysoikeutensa lähitulevaisuuteen. **Hashim Thaçi** tekeytyy rauhoittavaksi tekijäksi oman väen keskuudessa ja maltilliseksi johtajaksi imperialismille.

Kaikki kuitenkin tietävät, että siellä mieltään Pristinassa kantaan Albanian, USA:n ja Naton lippuja, ja huutaen iskulauseita UCK:n puolesta. Kulkue päättyi keskusaikiole, jossa vaadittiin vastavallitulta Thaciinilta lupaus, että Kosovo julistautuu itsenäiseksi kuukauden sisällä. Opiskelijoiden edustaja kertoi toimittajille, että albanit ovat valmit kaivamaan aseet esiin. YK:n suorittama UCK:n aseistariisuminen on ollut yksi suurimmista vitseistä Kosovossa. Terroristijärjestö luopui osasta asearsenaalistaan, suurin osa on kätetty ja vieläpä täydennetty. Aseiden kulku Albaniasta Kosovoon on kaikki ne vuodet ollut yksisuuntainen. Suomalaisjoukkojen komentaja Pekka Saariahon mukaan kätöksissä on 400 000 laitonta asetta. Todellisuudessa niitä on paljon enemmän.

Näköalat

Serbia on tarjonnut laajaa itsehallintoa Kosovolle. Ulkopoliittikka, puolustusta ja rajavalvontaa lukuun ottamatta Kosovo saisi kehittää maatansa poliittisesti ja taloudellisesti, niin kuin se olisi tehnyt, jos olisi täysin itsenäinen. Sellainen ratkaisu ei kelpaa imperialismille eikä albaaniväestölle. Uusi konflikti Kosovossa merkitsisi kuitenkin paljon enemmän sitä, mitä pitivät sisällään imperialismiin alkuperäiset tavoitteet. Nyt mukaan tilanteeseen on tullut lisäaspekteja. Ei enää eletä 1990 öluvun alkua, eikä edes terrorismin vastaisen sodan aggressiivista offensiivina.

Nyt eletään kokonaisen aikakauden loppuvaihetta ja imperialismiin ollessa umpikujassa sekä talouden että poliittikan alueilla. Imperialismin interventio silloin tarkoitti pyrkimistä auttaa kapitalismin restauraointia. Nyt kun restauraationprojekti on lamaantunut muallakin kuin Balkanilla, se asettaa imperialismiin ja Venäjän vastakkain. Nyt ei eletä Jelsinin aikaa ja kapitalismin hillitsemätöntä ryöstöretkeä ympäri maailmaa, vaan aikaa, jolloin Keski-Euroopassa viritetään ohjusjärjestelmiä. Nyt on aika, jolloin aseet ladataan. Troikkalla, jolla oli tarkoitus viestiä Ahtisaaren jälkeisestä umpikujasta eteenpäin, ei ole mitään uutta tarjota. Diplomattian tie on loppunut. Suosituin henkilö Serbiassa ei ole pääministeri Kustunica, vaan Putin. Vastaavasti serbeistä täysin puhdistetun Pristinan kaduille on annettu Clintonin ja Albrighin nimii.

Tuhansia albaaneja on osoittanut

Seuraako nyt pian tai itsenäistymisen jälkeen yhteentojota, väkivalta-aalto ja lisää etnistä puhdistusta serbivähemmistöä kohtaan? Maksaako Serbia sitten edelleen virkamiesten palkat ja muut maksunsa normaalisti? Syntyköö pakolaisvivahtauksia? Miten käyttöytyy Serbian armeija siinä? Miten reagoi Venäjä, joka varoitti EU:ta joutumasta ökaltevalle pinnalleó ja övaaranantama siten vakautta Euroopassaó? Entisi perjantaina (14.12.07) EU ottaa kantaa asiaan Brysselin huippukokouksessa. 19.12.2007 asia on esillä YK:n turvallisuusneuvostossa.

Luokkataistelu Balkanilla ja muualla tulee tekemään lopulliset ratkaisut etnistä vähemmistöistä koostuvaan Balkanin kysymykseen. Työväenluokan ratkaisu on sosialististen valtioiden federatio niemimaassa kauttaaltaan.

Dimitris Mizaras

Lokakuun ajatuksia

Åskettään vietimme Lokakuun vallankumouksen 90-vuotisjuhlaa. Sen yhteydessä myös meillä järjestettiin useita tilaisuuksia, joissa keskusteltiin Lokakuun tapahtumien merkityksestä. Merkillepantavaa oli se, että käydyissä keskusteluissa pohdittiin paljonkin syitä sosialistisen yhteiskuntakehityksen kokemuksiin vaikeuksiin.

Monissa nyt käydyissä keskusteluissa sosialismin kokemat **taka-iskut** selitettiin yhteiskunnallisten vaikutusten ja -liikkeiden virheidten tuloksena. Yleinen ölmö, eikä pelkästään meillä Suomessa, näyttää olevan, että vuosikymmeniä taaksepäin muodostuneet sosialistiset suuntaukset edelleenkin etsivät syitä sosialismin hajoamiseen vuosikymmenten takaisista lähtökohdista. Samoilla perusteilla etsitään ratkaisua tänään luokkataistelun ongelmiin. Niinpä jotkut puolueet näkevät sosialismin hajuannuksen syiksi Neuvostoliiton Stalinin aikana tehdyt virheet. Toiset ryhmät taas näkevät asiat päinvastoin, että luovuttiin Stalinista. Kolmannet ryhmät esittävät, että Trotskin esittämien ratkaisujen mukainen linja olisi luonut pysyvän sosialistisen yhteiskunnan. Samoista lähtökohdista haetaan sitten ratkaisua nykypäivän ongelmiin.

Tulisi kuitenkin asettaa seuraava kysymys: Historiansa aikana

esim. Neuvostoliitto joutui monien ideologisten ja sotilaallisten hyökkäysten kohteeksi selviten niistä voitajana. Sitten 90-luvulla koko kansainvälisen kommunistisen- ja työväenliikkeen luokkataistelutaktiikka ei enää toiminutkaan. Markkinatalous selvisi toistaiseksi voittajana tilanteessa, jossa kukaan astui globalisaatio ja automaattisen tietojenkäsittelyn soveltaminen tuotantoon, jo tästä tulisi nähdä, että sosialismin kokemien taka-iskujen taustalla ovat yleisemmät yhteiskunnalliset lainalaisuudet.

Mielestäni oikea vaihtoehto sosialismin ongelmien arvioimiselle olisi niiden tapahtumat yhteiskuntakehityksen lainomaisena prosessina vaiheessa, jossa kapitalismi löysi uusia voimavaroja globalisaatiosta ja tuotantovoimissa tapahtuneesta hyppöyksellisestä kehityksestä. Jälkkäteon on helppo nähdä, että sosialismilla ei ollut kykyä ennakoida nykyistä tilannetta. Voimme myös arvioida, että muutoksen kehittäminen silloiseen taktikkaan olisi ollut lähes mahdotonta. Kirjan salilla Lenin- museon johtaja Aimo Minkkinen sanoi osuvasti, että öglobalisaatio on imperialismiin korkein vaiheó. Luonnollisesti tällainen arvio merkitsee sitä, että vallankumouksellinen uusi tilanne kehittyi viimeistään silloin, kun kapitalismi alueellisesti ei voi laajentua enää

minnekään.

Marxilaisina tiedämme, että koskaan ei tule kahta samanlaista aikaa. Joidenkin toiveista huolimatta Lokakuu samassa muodossa ei toistu. Vaikka yhteiskunnallisissa vallankumouksissa aina on olemassa samoja yleisiä ja yhteisiä piirteitä niin monessa mielessä tämä tuleva, lähestyvä vallankumous on aivan erilainen, kuin ns. proletaariset kumoukset. Tämä merkitsee sitä, että meidän tulee arvioida marxilaisen yhteiskuntatieteen (taloustiede ja filosofia) kautta nykyistä maailmaa ja määritellä samalta pohjalta uutta luokkataistelutaktiikkaa. Tämä merkitsee sitä, että meidän kunkin aateperinnöstä huolimatta, olemme tässä samalla lähtöviivalla. Se antaa lähtökohdan myös marxilaisen liikkeen yhtenäisyyskehitykselle.

Leninillä oli vallankumouksellisen liikkeen johtajana aivan erikoinen ominaisuus. Aina vallankumouksellisen liikkeen saavutuksessa jonkin selkeän välivaiheen tai jouduttua jonkin ongelmallisen tilanteen eteen, hänellä oli aikaa ja kykyä selvittää syntynyt ongelma teoreettisesti ja tehdä siitä kirjallinen dokumentti. Tällä tavoin syntivät hänen keskeiset teoksensa. Miksi Lenin kykeni tähän? Varmaan yksi syy oli, että silloin elettiin uuden aikakauden kynnyksellä, yhteiskunnallinen tilanne muutokseen oli kypsytynyt ja marxilainen yhteiskun-

tatiede antoi mahdollisuuden johtopäätösten tekemiseen. Ja yhteiskunnallinen tilanne ölöyso johtajakseen yhteiskunnalliseen analyysiin kykenevän henkilön, Leninin.

Monessakin suhteessa voidaan todeta, että 80-luvulla Neuvostoliitossa teoreettinen kehitys ikään kuin pysähtyi. Esimerkiksi filosofian alueella ei tapahtunut meille näkyvällä tavalla merkittävää kehitystä. Monia jo silloin näköpiirissä olleita uusia kysymyksiä ei tarkasteltu dialektisen materialismin kautta ymmärrettävällä tavalla. Filosofista kirjallisuudesta ei löydy arviota siitä miten oikeasti poikkeavat toisistaan sosialistisen yhteiskunta ja kommunistinen yhteiskunta ja miten oikeasti tapahtuu siirtyminen sosialismista kommunismiin. Yleensäkin käsitys kommunismin teoreettisesta esitetään lähes samoin, kuin mitä Marx esitti Gothan ohjelman arvostelussaan. Samoin ei käsitelty kysymyksiä ihmisen ja koko ekosysteemin vuorovaikutuksesta. Kun dialektinen maailmankatsomus esittää kaiken kehittyvän, nähtiin ihmisen kehitys oikeastaan vain ihmistä itseänsä varten. Sosialismin tavoitteeksi nähtiin yhä korkeamman aineellisen hyvinvoinnin kehittäminen. Ei tässä ollut järkeä.

Meillä on hyvin paljon kysymyksiä, joihin tulee antaa marxilaisista lähtökohdista vastaus.

Tulee olla teoreettinen perusta joka asettaa aikamme ölmöt järjestyskseen, ennen kuin voidaan ajatella uutta vallankumouksellista nousua yhteiskunnallisessa kehityksessä korkeammalle tasolle.

Meillä marxilainen työväenliike on vielä hajallaan. Se voi olla tässä vaiheessa siinä mielessä positiivinen asia, että näiden eri ryhmien kesken voidaan käydä teoreettista keskustelua. Mutta hyvin nopeasti tulee löytyä se vaihe, jolloin tämä keskustelu alkaa tuottaa todellisia oivalluksia yhdessä yhteiskunnallisen edistuksen kanssa. Se tulee olemaan perustana meilläkin marxilaisen ryhmien yhdistymiselle, kuten historiassa on tapahtunut aiemminkin

Lokakuun vallankumouksen saavutukset eivät luonnollisestikaan ole pysähtyneet. Ei koko sosialistinen maailma kaatunut. Sosialismia rakennetaan tänäänkin eri puolilla maailmaa. Sosialismin ajatukset elävät positiivisena mielessä siellä, missä ongelmat nousevat kärkevinä esiin ja missä ne ymmärretään Lokakuun vallankumous nosti perusmuodossaan konkreettisesti esiin kaikki edistykselliset tavoitteet. Lokakuun vaikutus oli vallankumouksellinen ja tämä vaikutus jatkuu.

Heikki Männikkö

Luokkasodan haavat eivät umpeudu

Kuva on otettu viime Vappuna Helsingin Eläintarhan v. 1918 Punaisten Valtakunnalliselta muistomerkiltä

Luokkasota, vapaussota, punakapina, kapina, veljessota, torpparikapina, kansalaisota, sisällissota jne. Sanotaan, että rakkaalla lapsella on monta nimeä. Puhuttaessa Suomen vuoden 1918 tapahtumista tuskin voidaan puhua irakkaasta, mutta joka tapauksessa merkittävästä tapahtumasta. Tuoloin juuri itsenäistyneessä Suomessa työkanasa pyrki murtaamaan vanhat kahleet ja luomaan uuden, paremman yhteiskunnan.

1914 alkanut I. maailmansota johti pitkittyessään yleiseurooppalaiseen työväen liikehdintään. Erityisesti Venäjällä yhteiskunnalliset ristiriidat kärjistyivät huomattavasti itsevaltaisen tsaarin ja hänen julman hallin-

tonsa harjoittamien raakojen sortoimenpiteiden myötä. Keisarillinen Venäjä kärsi huomattavista tappioista sodassa samaan aikaan, kun sen talous taantui huomattavasti. Nämä ja monet muut tekijät saivat Venäjän työväenluokan ja talonpojat nousemaan vastustamaan keskiaikaista hallintojärjestelmää ja lopulta kaatamaan vanhan hallinnon ensin Helmikuun ja viimein Lokakuun vallankumouksessa V.I.Leninin johdolla.

Lokakuun vallankumous avasi myös tien Suomen itsenäistymiselle Joulukuussa 1917. Itsenäistyessään Suomi oli pahoin kahtia jakautunut: toisaalta oli vauras, teollistumisen avulla rikastunut yläluokka säätöyhteiskunnallisine rakenteineen ja toisaalta äärimmäisessä köyhy-

dessä elävä väestö, joiden perusoikeudet ja tulevaisuudennäkymät olivat erittäin heikot. Teollisuustyöväestö oli luonnollisesti jonkin verran vaurastunut vuosikymmenten varrella, mutta heiltä puuttuivat avaimet päättää omista asioistaan, eikä heidän övaurastumisensa ollut mitään verrattuna esimerkiksi tuonakaiseen yleiseen hintatasoon. Samoin maaseutuväestön asema oli heikko. Nämä ja monet muut tekijät edesauttoivat yhteiskunnallista liikehdintää itsenäistymisen vaiheilla ja tuolloin esimerkiksi lakot olivat yleisiä mm. elintarvikkeiden ja kehojen työolojen vuoksi. Tämän liikehdintään seurauksena porvaristo alkoi perustaa omia sotilaallisia suojeluskuntiaan työväenliikkeen muodostaessa vastaavasti aseellisia punakaarteja

valvomaan turvallisuuttaan.

Tammikuussa 1918 jakaantuneen Suomen ongelmat kärjistyivät sisällissodaksi. Tämän lyhyen, mutta verisen sodan tapahtumien yksityiskohtainen analysointi vaatisi tässä yhteydessä oman artikkelinsa. Sen sijaan sodan lopputuloksen ja seurausten tarkastelu onkin näin 90 vuotta tapahtumien jälkeen oleellisempää.

Punaisten joutuivat alusta lähtien kamppailemaan suurten ongelmien kanssa. Punakaartit perustuivat kansan taistelutahtoon enemmänkin kuin valkoisten hyvin organisoituihin, järjestelmällisempään armeijaan. Punaisten saivat jonkin verran apua maassa olevilta venäläisiltä sotilailta valkoisten toimiessa pitkälti saksalaisten koulutus- ja materiaaliaivun turvin.

Olosuhteista johtuen valkoiset onnistuivat myös hyvin käymään propagandasotaa punaisia vastaan. Vanha Venäjä oli sortanut pitkään Suomea ja uuden Venäjän tuki ja Suomessa olevien venäläisten sotilaiden apu punaisille saatiin hyvin valjastettua isänmaallisen paatoksen raitaisiin. Punaisten kuvattiin öryssä käytyneinä, eivätkä vapauden tuojana ja pitkälti varmasti tämän johdosta valkoiset onnistuivat mm. kääntämään tärkeitä osia pienviljelijäväestöä puolelleen - joilla luonnollisestikin oli hyvin vahvat ennakkokäsitykset venäläisistä. Kansallistunteen nostatus palveli valkoisia linkittäen punaiset vuosikymmeniksi venäläisen kansan, eivätkä raja-aidatoman maailman öpavelijoiksi.

Valkoisten voitto sodassa maksoi sodan aikana ja sen jälkeen kymmenien tuhansien ihmisten hengen. Suhteessa väestömääräämme valkoiset tappoivat ja näännyttivät vankileireillä nälkään ja tauteihin erittäin suuren määrän ihmisiä. Kumpikin osapuoli syyllistyi sodan aikana tekoihin, joita tänä päivänä kenenkään oikeuskäsityksen mukaan ei voi hyväksyä. Mutta valkoisten sodan jälkeen toteuttama sorto ja vaino saivat jopa useat Euroopan maat kauhistelemaan Suomen vankileirejä ja summittaisia teloituksia. Ja nämä maat olivat itse juuri kokeneet I. maailmansodan kauhut!

Sodan seurauksena övälkoinenö Suomi ajautui vuosikymmeniksi epävakauden aikaan. Kansalaisvapauksia rajoitettiin, fasistisia järjestöjä perustettiin, työväenliikkeen jäseniä vainottiin ja kommunisteilta estettiin julkinen toiminta. Suomi ei suinkaan näine toimenpiteineen ollut yksin, vaan monet muut eurooppalaiset valtiot harjoittivat yhtä ankaria sortotoimenpiteitä. Useassa Euroopan maassa tämä aikakausi aina 2. maailmansodan loppuvaiheisiin asti on jo käsitelty. Sen sijaan Suomessa eliitti yrittää edelleen selittää, että Suomi on itsenäistymisestään lähtien toteuttanut kansanvaltaista demokratiaa.

Valkoisen Suomen voitto jätti jälkeensä arvet, jotka eivät katao sodan kokeneiden mukana hutaan vaan elävät yhteiskunnan asenteissa edelleenkin. Näiden asenteiden muutostyössä käydään edelleen eräänlaista luokkasotaa. Sen muodot ovat erilaiset kuin 1918, mutta päämäärät ovat yhä samoja.

KÄ/AS

Minne on kadonnut valtiollinen ja kansallinen itsenäisyys

Paraatipuhujat keuhvat korskeasti itseään ja elämöivät Suomen itsenäisyydellä samalla, kun he toisaalla ovat ensimmäisinä pettäneet maansa ja sen kansan.

Mitä tarkoitetaan valtiollisella itsenäisyydellä on sitä, että kansakunta saa itse tehdä taloudelliset ja poliittiset päätöksensä, määrätä omaan suvereniteettiinsä nojaten muista maista riippumattoman puolustuslaitoksensa tehtävät ja noudattaa rauhanomaista rinnakkaineloa naapureittensa kansa.

Itsenäisyyttä puhtaimmillaan oli aika yli tuhat vuotta vanhassa historiassa silloin, kun paavi ei vielä ollut antanut käskyä ruotsalaisille alistaa suomalaisia kirkon vallan alle. Tuolloin suomalaiset asustivat harvassa pieninä kyläkuntina, ja maassa elettiin omavaraistaloudessa. Suurin yhteisö oli heimo.

Kirkon valta muutti tilanteen aivan totaalaisesti, kun kansa menetti suvereniteettinsä, ja tuli vieras isäntä armeijoinen, lakeinen ja veroinen. Sotajoukkojen turvin ruotsalainen yläluokka hallitsi suomalaista kansaa. Vierias isäntä oli kansakunnalla useita satoja vuosia, Ruotsin kuningas vain vaihtui uudemmalla ajalla Venäjän keisariin. Lopulta Venäjän kansa kaatoi keisarin ja hävitti

Kansalaisten enemmistön mielipiteistä piittaamatta Eduskunta hyväksyi 5.6. 2006 EU:n perustuslain presidentin rafioitavaksi. Kuva kansalaisjärjestöjen 1.12. 2006 mielenosoituksesta.

yksinvaltiuden.

Maailma astui uuteen aikakauteen, kun neuvostojen valta Venäjällä oli voittanut.

Nuori neuvostohallitus myönsi Suomelle itsenäisyyden vuonna 1917 joulukuun 31. päivänä.

Ei kulunut itsenäisyyttä kuitenkaan kuin lyhyt aika, kun Suomen porvaristo jo haki apua Saksan keisarilta kukaistaakseen suomalaisten työläisten ja torppareiden hallinnon.

Vastalahjaksi olisi keisariperheen jäsen päässyt Suomen kuninkaaksi, ja Suomesta olisi tullut Saksan vasallivaltio taloutta myöten. Onneksi Saksan keisarikunta hajosi!

Nyt, lähes 90 vuotta myöhemmin, on poliittisen tilanteen kehittyminen Euroopassa johtanut siihen, että porvariston tavoite alistussuhteesta Saksaan on kuitenkin toteutunut. Suomen porvarilliset voimat ovat taas kerran ryhtyneet Saksan käsky-

läisiksi!

Viralliset historiankirjoittajat ja niin sanottu puolueeton lehdistö vaikkevat samalla, kun taloudellinen valta on annettu saksalaisille ja ranskalaisille suuryhtiöille sekä vieraalle rahapääomalle.

Ilman EU:n lupaa ei Suomen valtio voi edes tukea omaa maatalouttaan kansallisista varoista, ja valtiollinen itsenäisyytemme on sidottu totaa-

lisesti uusoikeistolaiseen menoon! Kansakuntana emme saa enää omistaa mitään, kun kansan omaisuus, mikä tarkoittaa valtion ja kuntien omaisuutta on määrätty lahjoitettavaksi yritysmailmalle.

Itsenäisyys on muuttunut kauppatavaraksi ja taloudellinen päättänytävalta on annettu EU:lle lain-säädäntä myöten.

Puuttuu enää vain sotilaallisen ylipäällikkyyden luovuttaminen NATO:lle. Tätä tarkoitusta varten armeija on jo valmiiksi harmonisoitu nato-yhteensopivaksi aseita ja komentajärjestelmää myöten aivan niin kuin Maastrichtin sopimus edellyttää. Suomen poliittinen johto haluaa olla loppuun asti EU:n mallioppilas!

Edelleen valtalehdistö, televisio ja radio sekä eduskunta ja hallintokoneisto metelöivät Suomen itsenäisyydellä vastoin todellisuutta ja vastoin näiden elinten todellista tavoitetta.

Ne luottavat siihen, että, kun valhetta toistetaan tarpeeksi usein ja uskottavasti alkaa se kuulostaa totuudelta!

Esko Koivisto

Talvisota osa 6

Timo Kangasmaa/ SFT

Heikki Ylikankaan "Tulkintani Talvisodasta" kirjassa Ylikangas kirjoittaa seuraavaa:

«Mannerheim muisteli Tuompon mukaan vain Göringin viestiä ennen talvisotaa, ei hänen kannanottoaan helmikuussa 1940. Tosin Mannerheim hallituksen edustajien ja keskeisten kenttäkomentajien kokouksessa Mikkelissä 29.2.1940 ajoi Rytin rauhaa suosittavaan kannan läpi kenraalien epäoiminnista huolimatta, mutta se saattoi tapahtua vain solidaarisuudesta poliittista johtoa kohtaan eikä sen vuoksi, että hän olisi tiennyt Göringin uudesta, T. M. Kivimäen kautta tulleesta viestistä ja reagoinut siihen.»

Jos, asiantila on tuollainen, kuten Ylikangas antaa ymmärtää eli niin selviäsi sekin mysteerio, että miksi vielä viittä päivää ennen rauhantekoa eli 8.3.1940 Mannerheim esitti Tannerille virallisen avunpyynnön lähettämistä länsivalloille. Mannerheim esitti tuota avunpyyntöä toimitettavaksi, jotta voitaisiin meneillään olevissa rauhaneuvotteluissa painottaa Neuvostoliittoa. Mannerheim esitti myös, että mikäli painostus onnistuisi, niin voisi avunpyynnön peruuttaa. Mannerheim oli edustanut jo aikaisemminkin tuollaista kantaa.

Todettakoon tässä yhteydessä, että puolustusministeri Juha Niukkanen esitti 5.3.1940 liki samanlaisen kannan.

Tanner torjui Mannerheimin kaavailut vetoamalla siihen, että se olisi vaarallista kaksoisoppia sekä että prosessia ei voitaisi katkaista, kun virallinen avunpyyntö olisi lähetetty. Tannerin kanssa käydyn keskustelun jälkeen Mannerheim muutti täydellisesti suuntaa.

Heikki Ylikangas kirjoittaa seuraavaa:

«Mahdollisesti Tanner tässä ahdingossa «o rauhaneuvottelun heittäminen vaakalaudalle «o teki avoimesti selkoa Mannerheimille Göringin uudesta viestistä (joka viimeistään kesällä 1940 tuli varmuudella Mannerheimille tutuksi). Joka tapauksessa Mannerheim vuorokautta myöhemmin eli 9.3.1940 puseri komentajiltaan lausunnon, jonka mukaan rauha oli tehtävä heti. Tämä ohvin pessimistinen «o lausunto ratkaisi hallituksen kannan. Masinoidussa kenraali Erik Heinrichsin allekirjoittamassa ja siis Mannerheimin hyväksymässä raportissa ei ollut jälkekkään länsivalloille esitettävää avunpyyntöä puolustavasta kannasta, «o jota hän [=Mannerheim] oli kuitenkin edustanut 24 tuntia aikaisemmin.» Näin ilmeistä ihmettä hämmästelee Pakaslahti.»

Noin siis kirjoitti Heikki Ylikangas kirjassaan Tulkintani Talvisodasta.

On merkitsevä pantavaa, että tuo käännös tapahtui rauhaneuvottelun 6.3.1940 lähdyttyä Helsingistä Moskovaan.

Kirjasta Murhenäytelmän vuoroanat eli muistiinpanoja talvisodan hallituksen keskusteluista on luettavissa seuraavaa. 6.3.1940 valtioneuvosto piti kaksi kokousta. Toinen kokous oli aamupäivällä kello 11.00 ja toinen iltapäivällä kello 15.00. Tuossa iltapäivän kokouksessa pääsi valtioneuvosto yksimielisyyteen Moskovaan lähetettävästä rauhaneuvottelun kannasta.

Aamupäivällä pidetty kokous keskeytettiin tasavallan presidentin ehdotuksesta. Hän sanoi muistiinpanojen mukaan seuraavaa:

«Jätetään asia avonaiseksi kello 3:een. Sillä välin ehditään neuvotella sotamarsalkan kanssa.»

Tuon puheenvuoron jälkeen Tanner pyysi vielä lupaa, että hän saisi luvan selostaa asiaa eduskunnan ulkoasiainvaliokunnalle.

Muistiinpanoja valtioneuvoston kokouksesta 6.3.1940 kertoo saapuvilla oleviksi tasavallan presidentin, pääministeri Rytin sekä ministerit Paasikivi, Tanner, Niukkanen, Pekala, Heikkinen, Koivisto, v. Born, Hannula, Salovaara, Fagerholm, v. Fiandt, Söderhjelm ja Kotilainen.

Muistiinpanoja valtioneuvoston kokouksesta kirjan mukaan käytiin istunnossa seuraavanlaisista keskustelusta:

«PAAKIKIVI: Olen tällä välin tuuminut asiaa ja ehdottaisin ja pyytäisin, että pääministeri Ryti lähtisi mukaan Moskovaan. Siellä on hoidettava raskas asia, joka vaikkutta pitkäksi ajaksi kansamme kohtaloihin. Hänen läsnäolonsa olisi myös sisäpoliittisesti tärkeä. Monet tulevat pettymään, jos rauha tehdään. Olisi tärkeää, että hän olisi mukana, enkä vain minä, jonka tiedetään harrastavan rauhan aikaansaantia vaikka uhruksina. Pääministeri nauttii täällä luottamusta ja hänen mukanaolonsa tekisi ryssän vaikutusta kun he näkisivät, että asia otetaan vakavasti meidänkin puolelta. Valitan, ellei kenraali Walden voi tulla mukaan, hän olisi monessa suhteessa hyvä voima.»

«PEKKALA: Kannatan lämpimästi ministeri Paasikiven ehdotusta ja toivon, että pääministeri suostuu. Ehdotan, että valtiuskuntaan valitaan joku maalaisliittolainen ja esitän kansanedustaja Kukkosta, joka on ulkoasiainvaliokunnan varapuheenjohtaja.»

«TANNER: Pääministeri voisi olla siellä, kun perusteista keskustellaan. Nopeasti kai selviää, voidaanko saavuttaa sellainen pohja, jolle voi rakentaa.»

«PÄÄMINISTERI: Olen miettinyt asiaa, minusta olisi ehdottomasti viisainta, etten lähtisi. Mutta olen kyllä valmis lähtemään mihin hyvään, jos isänmaan etu sitä vaatii. Valtiuskuntaan tulisivat kuulumaan Paasikivi, Kivimäki, Voionmaa ja Walden, jotka kyllä on valmis lähtemään jos saa määräyksen. Sotamarsalkka oli tosi epäileväällä kannalla. Hän ehdotti ministeri Gripenbergiä Lontoosta. Mutta se viivittäisi lähtöä vuorokaudella, eikä meillä ole aikaa hukata.»

Hieman myöhemmin muistiinpanot tuosta valtioneuvoston istunnosta jatkuvat:

«TASAVALLAN PRESIDENTTI: Varsinaisia ohjeita ei valtiuskunnalle tällä kertaa voi antaa. Olen luvanut, etten pakota pääministeriä lähtemään mukaan. Hän saa itse vapaasti päättää.»

«TANNER: Ei, ohjeita ei voi antaa, vaan laajat valtuudet.»

«PAAKIKIVI: Huomautan, etten ole niin perillä asioista. En ole seurannut sähkösanomavaihtoa ulkomaiden kanssa. En ole selvillä siitä, miten neuvottelut järjestyvät.»

«TANNER: Te kuuntelette ensin, teette vastaväitteitä ja sähköttätte sitten tänne.»

«TASAVALLAN PRESIDENTTI: Onnellista olisi, ellei tarvitsisi luovuttaa muuta kuin alueita, jotka he jo ovat valloittaneet. Ohjeita emme voi antaa. Valtiuskuntaan täytyy kuunnella ja koettaa tinkiä.»

«NIUKKANEN: Antaisin ohjeeksi sen, ettei saa luovuttaa muuta kuin sen, jonka ryssät ovat pystyneet valloittamaan, Viitana vielä Viipurin

merkitykseen koko Itä-Suomelle, sen valtaväylän valtitsijana.»

«PAAKIKIVI: Toivoisin, että pääministeri olisi mukana antamassa painoa vastaväitteillemme. Epäilen lähteesä sinne. Myös Kivimäki on ollut syrjässä. Voionmaasta on vain vähän apua. Walden on hyvä myös poliittisesti. Tämä on kaikkein tärkein asiamme, joka vaikuttaa vaikka kuinka pitkälle Suomen historiaan. Pääministeri voisi lähteä pois heti, kun pääasioista on saatu aikaan parafinoitu sopimus. Olen edelleen sitä mieltä, että hänen mukanaolonsa kannalta olisi suotavin. Myös sisäpoliittisesti se olisi tärkeä.»

«TANNER: Uudistan ehdotukseni, että pääministeri lähtee mukaan ja on siellä, kunnes pääkohdat on lyöty kiinni. Sitten hän palaa järjestämäänsä sopimuksen hyväksytyksiänsä täällä.»

«PÄÄMINISTERI: Luulen, että minusta on enemmän hyötystä täällä, mutta täytynee suostua.»

«TASAVALLAN PRESIDENTTI: Valtiuskuntaan kuuluvat siis pääministeri Ryti puheenjohtajana, ministeri Paasikivi varapuheenjohtajana sekä professori Voionmaa ja kenraali Walden. Valtiuskuntaa voidaan myöhemmin täydentää tarpeen mukaan.»

Näin kertoo kirja: Murhenäytelmän vuoroanat, valtioneuvoston istunnosta, jossa tuo rauhaneuvottelun muistutettiin. Kirjassa on vielä seuraavanlainen muistiinpano: «Niukkanen yhtenevästi 6.3.1940 oli seuraava: «Klo 15 Neuvottelussa valittiin neuvotteluihin Ryti, Paasikivi, Walden, Voionmaa, tulikki Hakkarainen. Matkustavat heti Tukholmaan ja sieltä lentävät Moskovaan. Ottavat selvän Venäjän todellista vaatimuksista. Tinkivät mahdollisimman pieneksi ja sähköttivät ne hallitukselle.»

Rauhaneuvottelun lähti Moskovaan ja Tanner jäi johtamaan hallitusta. Tanner olisi vielä halunnut tietävästi rauhan valtiuskunnan jäseneksi Kivimäenkin, koska «täällä kotona uskotettiin häneen. No tuo Kivimäen mukaan lähteminen ei sentään onnistunut.

Tanner sai 9.3.1940 «kommentajien välitöntä rauhaa vaativan lausunnon, hän ulosmittasi siitä kaiken hyötyarvon rauhan juoduttamiseksi ja toteisi hallituksella: «Oupseerit ovat tavallisesti sotaan halukkaimmat. Kun he ovat pessimistisiä, niin mitä sitten siviilit? Kenraali Heinrichsin 9.3.1940 allekirjoittamalla raportilla itse asiassa taivutettiin hallitus ja eduskunta rauhan kannalle.» kirjoittaa Heikki Ylikangas kirjassaan.

Tanner ajoi läpi päätöksen, samaiseen Heinrichsin (=Mannerheimin) lausuntoon vedoten, jonka mukaan suostuminen ehtoisiin asetettiin riippuvaiseksi Moskovassa olevista neuvottelijoista, mikäli nämä olisivat kannassaan yksimielisiä. Tällainen kanta helpotti päätöksentekoa Helsingissä.

Rauhaneuvottelun edellytetty yksimielisyys kuitenkin huojatti pahemmin kerran. Mannerheimin vaatimuksesta sähköitetiin 8.3.1940 hänen tekemä kannanotto sotamarsalkan vaatimuksesta neuvottelijoille Moskovaan. Kannanotto sisälsi länsiävin maahame kutsutuksen. Sen seurauksena rauhaneuvottelun jakautui kahtia. Paasikivi ja Voionmaa olisivat halunneet palata Suomeen odottamaan eduskunnan ratkaisua asiassa. Heikki Ylikangas kirjoittaa kirjassaan seuraavaa:

«Paasikivi ilmeisestikin arveli Mannerheimin valitsevan tien mää-

räävän jälleen kerran hallituksen linjaa halusi hypätä mukaan uuteen suuntaan kyntävään veneeseen. Ryti vei kuitenkin Waldenin tuella ja nähtävästi nojautuen Mannerheimin 9.3.1940 muuttuneeseen kantanaan rauhantien päätökseen. Hän painotti sitä, että armeijaa tuli säästää tulevia tehtäviä varten.»

Kirjassa Murhenäytelmän vuoroanat eli muistiinpanoja talvisodan hallituksen kokouksista on luettavissa seuraavaa:

«MUISTIINPANOJA VALTIO-NEUVOSTON KOKOUKSESTA 9.3.1940 klo 17.00. Saapuvilla olivat Tasavallan Presidentti, v.a. pääministeri Tanner, sekä ministerit Niukkanen, Pekala, Heikkinen, Koivisto, v. Born, Hannula, v. Fiandt, Fagerholm, Kotilainen ja Söderhjelm.»

TASAVALLAN PRESIDENTTI: Ehkä ulkoministeri olisi hyvä ja tekisi selkoa asiain kehityksestä.

TANNER: Aloitan eilisillasta. Ylipäällikkö on saanut uuden ajatuksen, josta hän kolmeen kertaan keskusteli kanssani. Hän ehdottaa, että veteomus länsivaltojen apuun tehtäisiin samaan aikaan kun neuvottelemme rauhasta. Esitin vahvat epäilykseni sellaista kaksoisoppia kohtaan, mutta ylipäällikkö arvelee, että avunpyynnön sitten voisi peruuttaa. Tiedotin tämän ajatuksen valtiuskunnalle. Sitten olen saanut eversti Paasonen muiston länsivaltojen avunannosta. Lupaukset esitetään entistä kiinteämmässä muodossa. Apu on nyt 57.000 taistelevaa miestä. Näistä saapuisivat 15.500 kolmen viikon sisällä ja muut riippuen kuljetusmahdollisuuksista. Mikäli tarvitaan, on apujoukkojen määrä lisättävissä.

Pyysin Paasonen lähettämään ylipäällikkö luu, joka jälleen on kiinnostanut välitutusta, koska ehdot ovat kovat. Hän haluaisi heti tehdä veteomuksen länsivalloille, joten sillä voisi painottaa Venäjää. Nämä tiedot olen toimittanut pääministerille.»

Ja vähän myöhemmin Tanner jatkaa puheenvuorossaan seuraavasti: «Mitä tulee ylipäällikkön ajatuksien, epäilen suuresti sellaista kaksoisoppia. Se voisi johtaa keskustelujen katkeamiseen tai ikävyyksiin, jos rauha syntäisi.»

Keskustelun edetessä Tasavallan Presidentti sanoi muun muassa seuraavaa:

«Länsivaltojen puoleen kääntymisen suhteen olen samaa mieltä kuin ulkoministeri. Kummallista olisi sillä tavoin toimia kahdella linjalla. Jäisin nyt odottamaan valtiuskunnan tietoja ja kutsuisin mieheme kotiin. Sitten tekisimme päätöksen länsivaltojen puoleen kääntymisestä. Oli uskallettu yhtäaikaan pyytää heitä auttamaan ja samalla jatkaa neuvotteluita. Mutta emme jaska hoitaa näin raskasta rauhaa, se repii kansan. Mutta länsivaltoihin vetoaminen on askel tuntemattomaan. Odotetaan lisä tietoja, ennen kun päätetään kääntymiskö länsivaltojen puoleen.»

Vielä samana päivänä eli 9.3.1940 kello 22.00 piti valtioneuvosto toisen istunnon. Paikalla olivat kaikki aikaisemmassakin kokouksessa olleet. Kokouksessa Tanner sanoi muun muassa seuraavaa:

«Päämajan käsitys nykyhetken tilanteeseen tulee näkyviin seuraavasta ylipäällikkön sähkösanomasta: «Lisäyksenä mitä aikaisemmin oler suullisesti esittänyt pääministerille sekä myös ulkoasiainministerille lähetän seuraavassa armeijamme päävoiman, Kannaksen armeijan komentajana kenr. luutnantti Hein-

richsin lausunnon armeijan nykyisestä taistelukunnosta. «Ylipäällikkö. Kannaksen armeijan komentajana katson velvollisuudekseni esittää, että armeijan nykyinen tila on sellainen, etteivät enemmät sotoatoimet voi johtaa muuhun kuin tilanteen jatkuvaan heikentyneeseen ja uusiin alueluovutuksiin. Käsitysni teuksi esitän elävän voiman jo tapahtuneen ja edelleen jatkuvan lukumääräisen kulumisen. Pataljoonien taisteluvahvuuden ilmoitetaan yleensä jo nyt olevan alle kaksikymmentä. [-?] Kaksisataa viisikymmentä miestä ja päivittäisten kokonaistappioiden nousuun tuhanteenkin. Fyysillisten ja henkisten rasitusten seurauksena ei jäljellä olevien taisteluvoima ole sama kuin sodan alussa. Huomattavat upeeritappiot vähentävät edelleen supistuneitten yksikköjen käyttövoima. Vihollisen tykistöllä ja ilmapommittuksessa tuhoutuu kone- ja panssarintorjunta-aseita siinä määrin, että tulevatva puutetta kriittisillä rintamien osilla usein esiintyy. Kun lisäksi rintaman oikean siiven tapahtumat ovat pakottaneet uuteen voimankulutukseen varustamattomassa maastossa ja tähänastisen rintaman kustannuksella, on puolustuksemme kestävyys täten uhkaavasti heikentynyt. Usein hyvinkein vaikea ilmatilanne vaikeuttaa joukkojen siirtoa ja huoltoa. Rannikkoryhmän komentaja kenraali Ilutnantti Oesch on minulle korostanut joukkojensa lukumääräistä vähyysyä ja moraalisia väsähtäneisyyttä eikä sano voivansa uskoa niillä saavutettavan menestyksen. II AK:N komentaja kenr. luut. Ohqvist on esittänyt mielipiteenään, että ellei yllätyksiä tapahdu, voi AK:n nykyinen rintama kestää viikon, mutta ei kauemmin, johtuen elävän voiman eriytysestä upeeriaineen kulumisesta. III AK:n komentaja kenr. maj. Talvela ilmoitu ajatuskannan kaiken olevan huskvaran varassa.»

Tämä on ylipäällikkön käsitys. Asema on sellainen, että olemme pakkorauhahan edessä. On kiirehdyttävä, ennen kun romahdus tapahtuu. Sen jälkeen ei meidän mieltä kysytä. Olen harkinut asiaa ja tullut siihen, että meidän täytyy antaa edustajillemme valtuudet tehdä sellainen rauha, kuin aikaansaattavissa on, ja ehdottaa pikaisen aselevoon solmiamista. Meillä on kyllä aihetta huomautuksiin ehtoja vastaan, ne kun eivät ole samat kuin ne, jotka ilmoitettiin ennen edustajiemme lähtöä. Rajahan riittäisi meiltä Kannaksen keskeisiä teollisuusalueita, osia Kuusamosta ja Sallasta. «Jos ajatus hyväksytään, on minulla hämmötteluna sähköheijet valtuutuillemme.»

Hieman myöhemmin jatkaa Tanner vielä seuraavasti:

«On väärin sanoa, etten olisi tehnyt selkoa asioista. Olen selostanut Ruotsin kantaa sotilasliiton suhteen. Asiana on ollut kysymys sekä ulkoministerin että pääministerin kanssa. Mutta tämä on suuri asia, joka vaatii aikaa. Ei siihen tänään voi saada vastausta. Mitä Saksaan tulee, se on entisellä kannallaan: ei halua sekaantua asiaamme. Tunnusteluhiin on annettu tieto, ettei se suostu välittämään rauhaa. Epäilen, saako Svinhuvud mitään aikaan. Kuulimmehan juuri äsken Kivimäeltä sikäläisen kannan.»

Kai Kontturi 75 vuotta

Lehtemme kolumnisti ja avustaja Kai Kontturi syntyi 19.12.1932 Vaasassa. Kai kävi poikien valmistavan 2-vuotisen ammattikoulun metalliiljan. Ensimmäinen työpaikka oli Rahkolan metalliteostehtaalla. Rahkolassa hän oli työkaluvuorilain kesäkuusta 1948 elokuuhun 1955.

Kai liittyi Palosaaren Demokraattisiin nuorin 1949 ja pian myös piiritoimikuntaan ja piirijärjestön puheenjohtajaksi. Näihin aikoihin nuorisoliitossa opiskeltiin ja tunnuskensä myönnettiin opiskelunsa suorittaneille öskurimerkki. Siinä oli tentittävä työväenliikkeen historiaa, marxilaista taloustiedettä ja filosofiaa. Sen Kai suoritti ja työ nuorisoliitossa vei mukanaan.

Sirola opiston peruskurssin Kai kävi 1955-56. Sirola-opiston jälkeen töistä ei ollut tietoaakaan. Siksi oli pakko lähteä vanhan työnantajan pakeille. Matkalla Rahkolaan, Kai

poikkesi piiritoimistolle öElvalle. Siellä SKP:n piirisihteeri pyysi huoneeseensa. Piirisihteeri esitti, että kunnallisjärjestössä olisi toimitsijan paikka, mutta palkkaa olisi vain kolmeksi kuukaudeksi. Kai otti tehtävän vastaan. Varsin nopeasti järjestön talous parani ja kolmen kuukauden pesti venyi kolmeksi vuodeksi.

Sitten v. 1959 Kai siirtyi SKP:n piiriin taloudenhoitajaksi. Puoluepiiriin taloudenhoitajana hän oli vuoteen 1965. Siihen aikaan mahtui opiskelu Moskovassa puoluekoulussa. Työ puoluepiirissä monipuolisen taloudenhoitajan ohella merkitsi järjestöelämää laidasta laitaan. Puoluepiirillä oli monta rautaa tulla. Oli tanssitoiminnan monopoli, kioski, kodinkoneliike aina kirjanpitoon saakka. Poliitikassa joskus 60-luvun alkupuolella aikana Kai joutui öksäkähmään Kansan Uutisten palstoilla työläiskirjailijoiden puolesta, kun puolueeseen omilla ehdoillaan majoittunut uusi sivistyneistö väitti, ettei sellaisia ole olemassakaan. Työläiskirjallisuuden kieltäminen oli Kain mukaan ensimmäisiä revisionismien oraita. Suunnilleen samoihin aikoihin käytiin keskustelua myös puolueen toiminnan alajasta, jota perusteltiin päällekkäisyyksien poistamisella.

Alkuvuonna 1965 oli vuorossa siirtyminen Helsinkiin tarkastajan vakanssille Konelaa. Muutaman ajan kuluttua edessä oli vastuu Konelakonsernin tytäryhtiöistä. Tehtävä oli melkoinen, sillä ne tekivät yli puolet

koko Konelan liikevaihdosta.

1960-luvun puolenvälin tienoille osuu puolueen piirissä alkanut oikealle suuntautuva revisionistinen kehitys. 60-luvun jälkipuoliskolla Kai otti yhteen Kansan Uutisissa mm. Aarne Saarisen kanssa proletariaatin diktatuuriin merkityksestä ja välttämättömyydestä Yhteenoton Saarinen lopetti lyhyeen yhden palstan juttuun otsikolla öKai Kontturi valehtelee!.

Konelasta Kai siirtyi Teboilille henkilöstöjohtajaksi 1974 ja siitä edelleen markkinointijohtajaksi. Vielä 80-luvulle tultaessa Teboil oli ihmisten silmissä toisen luokan öljy-yhtiö, jonka kyselytutkimuksen mukaan muisti vain ani harva. Yhtenä mielenkiintoisena työnään Kai pitääideoimaansa suunnitelmia yhtiön muistamisen ja huoltamoyhdyntä markkinaosuuden nostamiseksi. Aluksi tehtiin totuttua poikkeava ökreisiä huomiota herättävä mainoskampanja ja sen jatkoksi mittava mainos- ja yhteistyösopimus TUL:n, Suomen Urheiluliiton ja Hiihtoliiton kanssa. Kymmenen vuoden aikana suunnitelman tuotti osapuolille reippaasti yli kaikkien odotusten.

Eläkkeelle Kai jäi 1.2.1989. Työelämää kuitenkin jatkui muutaman vuoden Ystävyysmatkojen hallituksen puheenjohtajana.

Monet meistä kuitenkin tietävät, että eläkkeelle siirryttyään Kai ei ole jättänyt ötodellista työtään, työväenliikettä. Edelleenkin Kai toimii

alustajana. Hän on kirjoittanut kolumneja ja muita juttuja Tiedonantajana, Työkansan Sanomien ja Kansan Äänen, joiden lukijat tuntevat hänet ökovanaö kirjoittajana. Mutta hänen suurin työnsä liittyy kansantaloutta koskeviin tutkimuksiin, kirjoituksiin ja neljään julkaisuun. Kaille talous ja sitä kuvaavat numerot ovat merkinneet paljon. Hän on siitä mieltä, öettä taloudessa numerot eivät valehtele, sillä jokaisella numerolla on tarinansa, vain tilastot valehtelevät.

Kai on sitä mieltä, että marxilainen kansantaloustiede on ehdoton. Marxilaisen taloustieteen ainoa ongelma on, että sen arvotietoa ja teoriaa työn arvosta ei ole aiemmin ratkaistu. Siksi jotkut sanovat, että Marxin teoriat ovat vain fiktiivisiä ts. kuvitteellisia. Kai on tutkimustensa tuloksena

kehittänyt mallin siitä miten nämä teoriat voidaan todistaa käytännössä toimiviksi, efektiivisiksi ts. konkreettiseksi. Samalla ne osoittavat, että työväenluokka luokkana on tänään monilukuisempi kuin koskaan. Palkkatyöläisten ongelma onkin siinä, että yksilöinä he eivät tunne luokkasemansa. Hän toivoi, että kansantalouden arvotietoa ja lisä-arvon selvittäminen olisi askel kohti työläisten muuttamista risteystä luokasta öluokaksi itseään varten.

Kansan Ääni ja järjestöväki toivottavat Kaitsulle hyvää syntymäpäivää!

Haastatteli Heikki Männikkö

Suomi irti Eurooppa-kahleista!

Suomi irti Eurooppa-kahleista tunnuskella keräsin yli tuhat nimeä adressiin, joka oli osoitettu eduskunnan puhemiehelle. Puhemiehistön sihteerit kuitenkin kieltäytyivät henkilökohtaisesti ottamaan vastaan kirjelmää. Asbestipölyasetyhdistyksen protesti koski Euroopan ihmisoikeuskomission päätöstä jättää käsittelemästä valitusta Ruotsin hallintotuomioistuimen päätöstä, jonka mukaan suomalaiset saavat asbestikeuhkon öäkkerasta saunomisesta. Kun puhemiehistö ei ottanut vastaan, niin kirjelmät jätettiin eduskuntaryhmille.

28/11-2007 tapasin Vasemmistolaiton Erkki Virtasen Hän ei kuitenkaan katsonut voitavan mitään tehdä ja siksi ei hän ollut liioin kiinnostunut yksityiskohdista. Hän kysyi, olinko ottanut selvää mahdollisesta kunnalloukkausta lääkäreiden tulla. Kerroin, että prosessioikeuden pro-

fessori Christian Diesen tutki kolme kuukautta syytemahdollisuutta. Hän totesi, että lääkäreiden taholta riittävä selitys, että lausunnon kirjoitushetkellä ei ollut nykyisiä tietoja ja niin syyte raukeaisi, kun ei ole näyttöä tahallisuudesta.

4/12 tapasin Perussuomalaisten edustajan Pentti Oinosen. Hän lupasi ottaa asian esille eduskuntaryhmässään ja sanoi, että asian voisi mahdollisesti ottaa esille hallituksen kyselytunnilla.

4/12 tapasin kristillisten edustajan Toimi Kankaanmiemen. Hän valitelli Eduskunnan passiivisuutta ja voimattomuutta EU-kysymyksessä. Hän kysyi, että olinko ottanut yhteyttä työnantajaan. Vastasin, että työnantaja oli haluton keskustelemaan asiasta.

5/12 tapasin Ruotsalaisen kansantalouden Häkan Nordmannin avustajan. Itse hän ei tullut luvattuun tapaamiseen. Avustaja saapui 15 minuuttia myöhässä. Keskustelin hänen kanssaan tunnin verran ja hän teki ahkerasti muistinpänoja.

7/12 tapasin vihreiden edustajan Erkki Pulliaisen. Hän kyseli, että oliko jokin virallinen taho Ruotsissa kantaa kysymykseen. Sanoin valitettavasti ei, vaikka olin kirjoittanut kuninkaalalle, pääministeri Ingvar Carlssonille, pääministeri Carl Bildille ja valtiopäivien puhemiehelle Gun Hellsvikille. Pulliaisen lupasi jättää asian vihreiden eduskuntaryhmän juristille.

11/12 tapasin Keskustan edustajan Hannakaisa Heikkisen Siilinjärveltä. Hän kuvasi oman vaikuttamisensa valioikunta työksi ja tämän protestin taisteluksi tulimyllyjä vastaan. Hän keskusteli asiallisesti asbestisairauksista, mutta ei luvannut valioikuntatyon lisäksi mitään muuta.

Jätin samanaikaisesti kirjelmät sosiaalidemokraattien ja Kokoomuksen eduskuntaryhmille ja eduskunnan puhemiehistölle. Eduskuntavieraillun aikana ei kukaan kansanedustaja ollut erikoisemmin kiinnostunut kansallisten arvojen häpäisystä. Ainoastaan kansanedustaja Oinonen tuntui jossakin määrin ottavan asian omakseen. Nyt Eduskunta menee talvomalle ja asian käsittely saattaa venyä.

Wäinö Pietikäinen

Tämä maailma

Yhteiskunnallisesti edelleenkin virkeä ja tarkasti kantaaottava, jo yli 85-vuotias Ilmari Huuskonen on jälleen saanut aikaiseksi kirjan. Kirjan nimi on osuvasti Tämä maailma. Kirja ei ole sivumäärältään suuri, hieman yli 40-sivuinen, mutta se antaa kirjoittajastaan kuvan ansiokkaana ajattelijana ja työväenliikkeen parhaista perinteistä tiukasti kiinni pitävänä ihmisenä.

Kirjan kautta Ilmari tutkii mm. maailmankaikkeuden ja aurinkokunnan rakennetta, planeettoja ja kaukaisempien tähtien ja avaruuden ilmiöitä. Ilmarin maailmankatsomus on dialektinen materialismi, joka etsii maailman ja elämän ilmiöille järkipäisiä syitä ja johon mikäään yliluonnollinen tai jumaluuden "näkyvätön käsi" eivät mahdu.

Kirja etenee välillä päiväkirjamerkitöinä, joiden kautta paljastuu Ilmarin arkipäivä monipuolisesti. Kirjan loppupuolella kirjoittaja ottaa kantaan työväen yhteisrintaman rakentamisen välttämättömyyteen ja STP:n merkitykseen tällaisen rintaman rakentamisen katalysaattorina.

Kaiken kaikkiaan kirja on miellyttävä lukukokemus ja vahvistaa Ilmarista kuvaa henkilönä, joka todella tutkii ja ajattelee asioita ja jolla on paljon sanottavaa nuoremilleen.

Kirjaa kannattaa kysellä Ilmarilta itseltään. Hänet löytää puhelinnumerosta 041-5344992.

Reijo Katajaranta

Kansan ääni kuuluu muutoksen puolesta

Oliko Karjala todellakin kaupan ?

Kainuun Sanomien artikkelista, joka käsittelee Jeltsinin oletettua Karjalan kaupittelua ja siihen liittyvää suomalaisten kannaksen hinnan arviointiryhmää (15 Elokuuta -07, Raimo Viirret), on nousut kohutuullinen meteli jopavalamedioisakin. Nyt, kun savu on laskunut, on aika tutkia asiaa lähemmin.

Kainuun Sanomien artikkelin jälkeen on palautuskysymystä käsitellyt eri lehdissä Seppinen ja Fjodorov. Koska kummatkin käsittelevät aihetta hieman eri ajankohdasta, kannattaa kumpiakkin käsitellä erikseen. Seppisen mukaan NKP:ssä olisi Karjala-asia käsitelty heinäkuussa -90. Kotkassa Ruotsinsalmen meritaistelun juhluvoonolla oli Seppinen saanut neuvostodiplomaattilaisia viiheitä, että NL:ssä oltaisiin valmiita neuvottelemaan Karjalasta. Seppinen ei paljasta neuvostodiplomaatin nimeä, mutta Karelia klubi lehdessä (No 16 elokuu-07) väitetään tämän olevan Liettuan pääministeri Prunskiene, joka olisi todennut Seppiselle kuinka Baltian itsenäistyttyä myös Karjalakin palautetaan Suomelle. Tämä lauselu on pikemminkin omille teilleen lähtevän valtiokoneiston edustajan nationalistista uhoa kuin viesti NKP:ltä. Elokuussa -91 Seppinen sitten tapasi neuvostodiplomaatin, joka oli antanut Seppiselle tehtäväksi viestittää Suomen poliittiselle johdolle kuinka oKarjalan asemasta keskusteleminen myönteisessä hengessä ei ole mahdollotonta, kuten Seppinen sittemmin kirjoitti Väyrykselle 16 syyskuuta -91. Syys -lokakuun vaihteessa Väyrynen antoi New Yorkissa lausunnon, jonka mukaan on mahdollista, että tulevaisuudessa voisi Karjalasta vuokrata tai ostaa maata. Väyrysen lausunnot tekee mielenkiintoisen se, että se on ainoa lausunto, josta voi nähdä mitä NL:ssä suunniteltiin Karjalalle tehtävän. On nimittäin huomattavaa, ettei Seppisen ja neuvostodiplomaatin välisistä keskustelujen kuluista ole varmaa tietoa, ja että ne olisivat käsitelleet nimenomaan Karjalan kannaksen luovuttamista Suomelle. Siten on mahdollista, että ne olisivat voineet käsitellä karjalaisten mahdollisuutta palata Karjalaan Karjalan kannaksen pysyessä osana Neuvostoliittoa ja jota Väyrysen New Yorkin puhe olisi siten heijastanut.

Fjodorovin mukaan olisi Jeltsinin hallinto vuoden -92 alussa tehnyt laskelman siitä kuinka paljon he olisivat voineet vaatia Suomelta rahaa Karjalan kannaksen palauttamisesta. Fjodorov ei käsittele vuoden -92 alkua edeltäneitä tapahtumia, joten hän ei siten vahvista Seppisen väittämiäkään. Fjodorovin näkemys tuksi hän ei kuitenkaan esitä niitä oterkkoja laskelmia dokumentteina vaan laskelmat esitetään vain Fjodorovin väitteinä. Lisäksi Burbulis (Venäjän I Varapääministeri), jonka 19 tammikuuta -92 oli lausunut että heillä olisi öuusia ajatuksia ja ideoita Karjalan suhteen ja jotka Kainuun Sanomien mukaan merkitsi vihjausta Karjalan palauttamiseksi, kieltää Karjalaa koskaan tarjoutuneen Suomelle (Kainuun Sanomat 17.8. -07). Ongelmaksi muodostuikin se, että jos Karjalan myymisprojekti hyllytettiin, niin silloin suomalaiset eivät voineet siitä mitään

tietää, koska silloin ei olisi ollut mitään järkeä lähellä siitä viestejäään suomalaisille. Omalla tavallaan Fjodorovin kaneetti myyntiajatukseen hylkäämisestä on hupaisa: Suomessa alkoi esiintyä Pro Karjala ja Suur-Suomi organisaatioita joiden kansallisis- & NATO:on liittymisuhomien olisi pistänyt Karjalan myyntiharkinnan poikki.

Siten Seppisen ja Fjodorovovin väittämien pohjalta voisi sanoa, että Karjalan kannaksen palautus olisi kulkenut kahta tietä: ensin NKP:n ehdotuksena maan vuokraamisesta tai myymisestä kannakselta suomalaisille ja sitten Jeltsinin hallinnon ehdotuksena koko roskan myymisestä Suomelle. Mutta. Mutta... Ongelman ytimenä on se, ettei minkään väittämän tueksi esitetä dokumentaarisia aineistoja. Jos NKP olisi tehnyt jonkun päätöksen Karjalan kannaksen suhteen, niin silloin sen pitäisi entisen NL:n arkistoista myös löytyä. Kuten todettua, elokuuisen Seppisen ja neuvostodiplomaatin välisistä keskusteluista ei ole esitetty sen enempää mitään nauhoituksia kuin edes pikakirjoitus-pöytäkirjaa, joten mahdollisuus tarkistaa Seppisen ja diplomaatin keskustelun kulkua on mahdotonta.

Samaten, mikäli Viirretin artikkelin mukainen Karjalan kannaksen ostohinnan arviointiryhmä olisi koottu, olisi sen toiminnasta jäänyt arkistoihin edes jotain papereita ja niitähän papereita Viirretin artikkeli ei julkaise. Mielenkiintoista kyllä, Pro-Karelian 25 syyskuuta -07 artikkeli öMissä on Koiviston Karjala päätösö kielii siitä, että jopa Pro-Karelian pojatkin ovat hoksanneet, mikä ero on sillä, että Virret kirjoittaa asiasta ja sillä ettei Virret julkaise arvioin-

tiryhmän jälkeen jääneitä papereita . Lisäksi on muistettava että joukko upseereita, pankkierroja ja poliitikkoita voi aina kokoontua Santa-haminan varuskunnan saamaan miettimään Karjalan kannaksen hintaa, mutta on eri asia jos presidentti Koivisto antaa oikein käskyn Kannaksen hintaa tutkimisesta.

Myöskään Fjodorov ei julkaise muistiota kannaksen hinta-arviosta, johon hän viittaa, minkä lisäksi hän vielä kieltää Viirretin artikkelin väittämät suomalaisen arviointiryhmän olemassa olosta (HS:n verkkoliite 5.9. -07). Mitä tulee Derjabiniiin (Venäjän tuolloinen Suomen suurlähettiläs), hänhän itse asiassa toteaa, ettei hän edes ollut tietoinen öKannaksen myynnistäö tullessaan Suomeen (Kainuun Sanomien 7 Syyskuun -07 haastattelu). Niinkuin vanha sanonta menee: paljon porua mutta vähän villoja. Mitä siis jää kateen ?

Mielenkiintoiseksi loppukesän ja alkusyksyn Kannaksen Kaupittelun uutisoinnista tekee, kun sitä vertaa siihen kuinka lehdistö on reagoinut Huhtiniemen joukkohautakaivauksiin. Lehdistö on jyrkästi korostanut Huhtiniemen huhujen öhuhuluonnettaö viitaten puuttuvaan dokumentaatioon, mutta samallaista dokumentti-vaatimusta lehdistön puolesta Kannaksen kaupittelutapauksen suhteen ei ole esiintynyt. Herääkin mielenkiintoinen kysymys siitä, mitä valtamedia valitsee öviralliseksi totuudeksiö tilanteesta, jossa dokumentaarinen todistusaineisto on näinkin huteralla pohjalla.

Ville Rahikainen

Turhuuksien parkkihalli

Kuvassa STP:n vaalitilaisuus Turun torilla, jonka alle liikemiehet suunnittelevat parkkihallia.

Turun raha-asioita on hoidettu täysin värin. Huonosti hoidetuista raha-asioista on olemassa esimerkkejä. Parkkitalo Louhi, jonka Turku rakennutti on tuottanut vuosittain kymmenien miljoonien tappiot. Turun kaupungin budjetti on jälleen tappiolla yli 31 miljoonaa ?. Turun Kaupunginvaltuusto totesi, että muutaman vuoden päästä Turun kaupungin budjetti on miinuksella yli 100 miljoonaa Euroa. Turun raha-asioita on ryhdyttävä hoitamaan oikein. On luovuttava hankkeesta rakentaa Kauppatorin alle liikemiespiireille oma Parkkihalli. Se saastuttaa ilmastoja ja Ilmastonmuutosta ei torjuta Parkkihallein. Lisäksi se haittaa torimyyntiä keskeyttämällä rakentamisen ajaksi

koko Torimyyntiin. Miksi pitäisi rakentaa torin alle Parkkihallia enää, koska entisetkin hallit tuottavat vuosittain kymmenien miljoonien tappiot. Turun budjetti tulisi tuottamaan entistä enemmän miinusta, jos Kauppatorin alle rakennetaan Parkkihalli.

Tätä hanketta ajavat oikeiseisto ja heitä tukevat SDP. Tämä kaikki ei ole ilmaista kaupungin Veronmaksajille. Turhuuksien Toriparkkia varten aiotuille rahoille löytyy käyttöä esim. työttömille, vanhusten- ja terveydenhuoltoon!

Esko Luukkonen, Turku

Tupajumi syö Suomen puujalkaa

Aikoinaan väitettiin koko Suomen elävän puujalan varassa. Puujalalla tarkoitetaan sahajoja sekä paperi- ja sellutehtaita. Edelleenkin usea paikkakunta on tehtaan varjossa ja kunnan talous tehtaan varassa. Minulla on takana palvelusta paperiteollisuudessa 42 vuotta ja 4 kuukautta, joten jonkinlainen omakohtainen kuva on muodostunut kyseiseltä alueelta. Ala oli ennen varma työnantaja, kun itse aikoinaan menin töihin Jämsänkosken selluloosatehtaan kuorimolle tiesin työtä riittävän eläkeikään asti ellen itse tyrisi työpaikkaani. Se oli sitä kuuluisaa Juuson aikaa. Vuorineuvos Juuso Walden oli porvari ja kokoomuslainen mutta omasi sosiaalista mielenlaatua, harvinaista hänen yhteiskunnalliselle asemalleen. Rahavalta eli KOP sitten jyräsi Juuson sivuun ja alkoi hiljainen kulku kohti nykyistä veristä pudotuspeliä jota käydään paperitehtaitten kesken.

Tahti on vain kiihtynyt muutaman viime vuoden aikana. Kiihdytysvaihe alkoi UPM:n yrityksestä polttaa kilpailevia yrityksiä kartelleilla. UPM:n aiheuton ilmianto kävi kalliiksi syyttömille mutta paha tahralla tuli UPM:nkin manttelin. Kun maine oli valmiiksi tahrattu katsoi UPM voivansa aloittaa pudotuspelin. Osalle Voikkaan irtisanotuista on löytynyt töitä, onhan Kymenlaakson alue hieman paremmassa asemassa kuin Stora-Enson leikkausten kohteeksi joutuneet ihmiset, etenkin Pohjois-Suomessa.

Stora-Enso ilmoitti 25.10 sulkevansa Anjalankosken tehtaalta yhden paperikoneen, pistävänsä kukaan Kotkan yksikön myyntiin ja sulkevansa koko Summan tehtaatan ja Kemijärven sellutehtaan sekä yhden tehtaatan Ruotsissa. Stora -Enso lähti aikoinaan soitellen sotaan eli Bushin rauhanpuolustajavaltion markkinoiden valloitukseen. Ostettiin kalliilla mutta eräänä päivänä huomattiin että nyt on myytävä halvalla ennenkuin ollaan suorituslissa. Persnettoa kertyi n. 4 miljardia euroa eli suunnilleen sama määrä jonka Sonera maksoi Saksan umts-ilmasta. Amerikan retken suunnittelija Jukka Härmälä lienee saanut taas itsenäisyden muistopäivänä uuden pellilä-syydän rintaansa. Ei puhuttakaan

vastuun ottamisesta senkummenkin kun ottivat vastuuta aikoinaan Sone-rankaan johtajat.

Suomalaista rahaa kaadettiin vieraisiin taskuihin ja suomalainen paperimies ja nainen maksaakin laskut. Kemijärven tilanne on surkein, kannattava tehdas suljetaan. Kun ei muuta syytä keksitty niin kallias venäläinen puu on synnä sulke-miseen. Älkäähän nyt satedesiksi ryhtykö. Vaikka tehtaitten johdossa ei liikaa järjenkäyttöä ilmenekään ei yksikään tehdas ole laskenut tulevaisuuttaan puoli-ilmaisien venäläisen puun varaan.

Valtio yrittää pestä kätensä huonoista kaupista. Kuitenkin valtio omistaa Stora-Enson äänivallasta neljänneksen ja kelan kautta vielä 10% eli yhteensä 35%. Kyllä sillä omistusosuudella jo saataisiin asioihin puhtia jos haluttaisiin. Kemijärven tehtaatan myynti esim. olisi yksi tapa puuttua asioiden kulkuun. Valtio lupaa 15 miljoonaa on rikka rokassa ja sillä ei Pohjois-Suomen nälkää poisteta. Valtiovallan tärkein-pänä tehtävänä tuntuu kuitenkin olevan lakkojen estäminen pak-kolalla, tarpeettomat kuntaliitokset, joilla vain pyritään saamaan kuntien palvelut yksityisille, sekä suomalaisten hidas hiestaminen Naton kannattajiksi. Kenraaleilla kun on hirmuinen hinku päästä tuomaan seppeleitä sanakarvinaijien arkuille.

Ilmeisesti tulevaisuudessa Suomessa toimii vain 2-3 paperitehdasta ellei sitten ulkomaisten omistajien pohjaton aheus vie ulkomaille niitäkin. Ulkomaille toimintansa siirtäville tehtailla tulisi asettaa lakivoitot maksaa yhteiskunnalle takaisin saamansa avustukset, viimeistä senttiä myöten. Se vaatisi kuitenkin uttu lakia ja sitähän ei nykyinen kykypuolueen hallitus tule tekemään. Pääministerin aika kuluu naisia metsästässä joten sisä ja ulkopoliittikan hoito on jäänyt ky-päräpäisten kokoomusministerien kontolle. Etenkin ulkopoliittikkaa hoidetaan aitoon -30 luvun tyyliin. Milloinkahan meitä kommunisteja aletaan kyydyttää Tammissaaren yliopistoon?

Reino Welling, Jämsänkoski

Onko aika jo nostaa kissa pöydälle ?

Helsingin Sanomissa 12. 12. -07 oli artikkeli Francon diktatuurin tuomitsemisesta. Se käsittelee kolmea asiaa: ensiksi siinä tuomittiin Francon diktatuuri ja sen aiheuttama kansanmurha, toiseksi siinä määrättiin purettavaksi Francon henkilöpalvon-takulttuuri ja kolmanneksi siinä palautettiin tasavaltalaisten kunnia ja maine.

Espanjalaisten päätöksestä tekee mielenkiintoisen, jos sitä vertaa Suomessa tapahtuneeseen kansanmurhaan vuodelta 1918. Vaikka Francon kapina tasavaltaa vastaan voidaan verratä punakarttaisten vallankumousyritykseen, tuomitaan Francon diktatuuri nimenomaan diktatuurista ja siitä seuranneesta kansanmurhasta - ei kapinan tukah-duttamisesta. Mannerheim ei ollut yksin vastuussa Suomessa syntyneestä kansanmurhasta, mutta se, ettei hän pyrkinyt sitä rajoittamaan, tekee hänet siihen omalta osaltaan syyllisen. Siten voitaisiin myöskin Mannerheim tuomita osallisuudesta kansanmurhaan Suomessa ja

Mannerheimiin liitetty henkilökultti purkaa.

Espanjalaisten päätöksessä on kuitenkin yksi heikkous (enkä nyden tarkoita sitä että francoilaisuuden nukeskelu olisi myös kriminalisoitu). Siinä missä kommunismia pyritään kriminalisoimaan maailmanlaajuisena liikkeenä, on espanjalaisten päätös vain yksittäisen diktaattorin tuomitseminen.

Francolaisuus kuten mannerheim-lainen kansanmurha ovat kuitenkin osa kommunismin vastaista sotaa ja siten yksittäisen diktaattorin ja mahdollinen yksittäisen hirmu-hallitsijan tuomitseminen erikseen pyrki välttämään paljastamasta kommunismin vastaisen sodan kansanmurhamaisen luonteen.

Jos päästäisiin noin pitkälle, voitaisiin asettaa kysymys siitä kuinka vapaa länsimäinen demokratia viimekädessä on ?

Houston we have a problem

Tukea Kansan äänelle

Eira Kärki 45,00 e, Reijo Katajaranta 10,00 e, Juha Kieksi 10,00 e, Hannu Kautto 40,00 e, Heikki Männikkö 50,00 e, Tarja Männikkö 10,00 e, Larmo Lehtola 10,00 e, Armeijaton Suomi 15,00 e, Kalevi Wahrman 20,00 e, Paavo Junttila 25,00 e, Anja Saarikko 50,00 e, Wainö Pietikäinen 20,00 e, Jaakko Huhtala 39,00 e, Anne ja Esko Luukkonen 20,00 e, Antero Nummiranta 2,00 e, Timo Kangasmaa 25,00 e, Kai Kontturi 30,00 e, Matti Järvinen 10,00 e ja Kalevi Hölttä 5,00 e.

OKO 554114-227966

Hermannin Naisten, SFT:n, STP:n ja
Kansan äänen järjestöjen

Puurojuhla

Hermannin kerholla, Hämeentie 67
torstaina 27.12.2007 klo 18.00

Mukana STP:n tulevia kunnallisvaaliehdokkaita:

Avaus: Timo kangasmaa

Puuropuhe: Juhani Tanski

Ohjelmassa mm. runoja, näytelmiä, Bertta Laine ja konnakööri

Lisäksi puuroa, kahvia ja glögiä

Tervetuloa

Kirpputoritoiminta jatkuu

Kirpputori Kansan äänen tukemiseksi pidettiin 17-18.11.2007 Valterilla, Aleksis Kivenkatu 17. Kirpputori onnistui hyvin. Siitä kiitos kaikille tovereille, jotka tukivat tapahtumaa. Mutta tavaravarastomme myös tyhjeni ja tämä työ jatkuu. Nyt tarvitsemme lisää uutta, mielenkiintoista tavaraa myyntipöytä. Jos sinulla on jotain talouden pienkonetta, astioita, radioita, kameroita tms., se menee hyvin kaupaksi. Mutta myös kaikki muu kunnossa oleva tavara kirjat, kengät vaatteet yms. ovat tervetulleita. Seuraava kirpputori järjestetään helmi-maaliskuussa. Tavarann haemme lahjoittajilta etukäteen. Ilmoittakaa noudettavasta tavarasta **Tarja Männikkö** p. 050 432 0777 tai **Esko Auervuolle** p. 040-707 3576. Myytäväksi lahjoitettavaa tavaraa otamme vastaan myös kauempaakin Suomesta, sillä aina löytyy joku, jonka mukana tavara kulkee tänne Helsingin seudulle.

Lennart Anderssonin muistolle

Äskettäin ASBESTKAMP-85 sai suruviestin Zimbawesta, että siellä yli kaksikymmentä vuotta asunut jäsenemme oli kuollut viime huhtikuun 22 päivä.

Lennart syntyi työläisperheessä Tukholmassa isä oli maalari ja kuoli työperäisiin sairauksiin 49-vuotiaana ja äiti, joka oli siivooja ja lehdenkantaja eli 85-vuotiaaksi. Lennart itse huolimatta asbestoosista ja muista vakavista sairauksista eli 87-vuotiaaksi. Syy pitkään ikään oli hyvissä ajoin haettu osaeläke ja muutto Zimbaween. Leppoisaa ilmasto ja suurperheen antama sosiaalinen turva vaikuttivat myös pitkään ikään.

Lennart meni jo nuorena merille ja oli ruotsalaisissa, englantilaisissa ja amerikkalaisissa laivoissa. Hän oli aktiivinen ammattiyhdistysliikkeessä ja otti osaa myös poliittiseen toimintaan mm. myyden työväenlehtiä. Hän tuli yhdistyksen jäseneksi kaksikymmentä vuotta sitten. Yhdistys auttoi häntä elinkoron lisan hankkimiseksi. Ammatillito kielletty auttamasta häntä.

Lennart Andersson on esiintynyt Suomenkin työväenlehdissä asiantuntijana Afrikkaa koskeissa kysymyksissä.

ASBESTKAMP-85 valittaa jäsenensä menehtymistä.

Wainö Pietikäinen

**Kaikki joukolla
jaätä murskaamaan!**

Tilaa Jäänmurtaaja helposti
www.mlys.net TAI MLYS ry
PL 73
40101 Jyväskylä

SFT toimii

SFT järjestää luokkasodan alkamisen seminaarin sunnuntaina 27.1.08 kirvesmiesten kerhohuoneistolla Helsingissä, os Mäkeläkatu 8 alkaen klo 15.00. Kahvitarjoilu,

Tervetuloa

SFT:n perinteinen kukkien lasku Punaisten muistomerkillä, sekä Viime sodassa teloitettujen muistomerkillä Malmilla. Kokoonnumme hautausmaan pääportilla su 27.01.2008 klo 11.00. Puhuu Juho Haavisto. Järjestöliput mukaan.

SFT laskee kukat Punaisten valtakunnalliselle muistomerkillä Eläintarhassa sunnuntaina 27.01.08 klo 13.00. Puhuu SFT:n puheenjohtaja Timo Kangasmaa. Järjestöliput mukaan.

Timo Nieminen 60-vuotta

60-vuotta täyttää 27.12. Timo Nieminen Karkkilasta. Timo on vaikuttanut pitkään Uudenmaan järjestötoiminnassa mm. KTP:ssä ja nyt useampia vuosia Kansan äänen järjestöissä.

Kansan äänen järjestöväki yhtyy onnitteeluihin.

Kai Kontturi ja Timo Niemistä onnittelevat

Reijo Katajaranta
Heikki Männikkö
Tarja Männikkö
Kalevi Wahrman
Kaija Siipainen-Wahrman
Hannele Salava
Jussi Tanski
Tauno Wallendahr
Sirpa Mittilä
Paavo Heikkänen
Matti Laitinen
Rosa-Maria Keskiavaara
Esko Koivisto
Jussi Haavisto
Wainö Pietikäinen
Riitta Auervuolle
Esko Auervuolle
Pekka Tiainen
sekä Kai Kontturi ja Timo Nieminen onnittelevat toisiaan

Tapahtumia

Kansan ääni

Helsingin
Lähiradiossa
100,3 MHz

Keskiviikkona
-9.01.2008
klo 19.00-19.30

SFT Lähiradiossa
100,3 MHz

jokaisen kuun viimeisenä keskiviikkona klo 20.00 -20.30.

JULKAISIJAT:

EU:n Vastaisen Kansanrintama ry, Kommunistien Liitto ry ja Sodan- ja Fasisminvastainen Työ ry

POSTIOSOITE:

PL 780, 00101 Helsinki

PUHELIN:

040-5643205 ja
050-5884159

PÄÄTOIMITTAJA:

Reijo Katajaranta

ILMOITUSHINNAT:

Järjestöt: 050 e/pmm
Muut 1 e/pmm

Tili:

OKO 554114-227966

PAINOPAikka:

Kangasalan Lehtipaino

Suomen Työväenpuolue STP

Os. PL 700, 00101 Helsinki
www.tyovaenpuolue.org/
sähköposti: tyovaenpuolue@suomi24.fi
Sampo 800017-70626472

EU:n vastainen kansanrintama ry
www.euvkr.com
euvkr@euvkr.com

Kommunistien Liitto ry
http://kommunistienliitto.tk/

Juche-aatteen opintoyhdistys -
The Society for Study of the Juche idea
Kytömaantie 174, 32200 Loimaa, fax (02) 762 2444
http://juche.vunet.org/
juche.aate@saunalahiti.fi
Pyydä suomenkielisiä aineistoja korealaisesta sosialismista!

KOMINFORM

Ikkuna todelliseen maailmaan
www.kominfo.pp.fi

Maksuton internet-uutispalvelu. Liity maksuttomille postityöskilöille! Web-sivuilla suomenkielisiä katsauksia sekä luokkataistelun että geopolitiikan näkökulmista.
PL 182, 00811 Helsinki
p. 040-717 7941, fax (09) 759 1081

Taistelu itsenäisyydestä jatkuu - STP esittäytyi itsenäisyyspäivänä Helsingissä

STP esiintyi itsenäisyyspäivänä Sörnäisten Metroasemalla ja vettä satoi.

Suomen Työväenpuolue esitelti tavoitteitaan Itsenäisyyspäivän aikana Helsingin katukuvassa. Sateisista säistä huolimatta ihmiset jaksoivat pysähtyä keskustelemaan ja olivat aidosti kiinnostuneita puolueemme tavoitteista.

Reijo Katajaranta vastasi kysymyksen miksi Suomessa tarvitaan STP:ttä oMeiltä puuttuu aito oppositio, kun nykyiset eduskuntapuolueet ovat toistensa kopiaioita ja perustavat toimintansa EU-jäsenyyden, uusliberalistisen politiikan ja puoluetukien varaan. Tämä on romuttanut myös SDP:n ja Vasemmistoliiton uskottavuuden. Ohjeet politiikalle otetaan suoraan EU:sta ja suuryrityksiä suosiva suuntausta ei kyseenalaisteta. Puoluetukien myötä kansanedustajan luottamustehtävä on muuttunut hyväpalkkaiseksi ammatiksi. Tämä nähtiin Tehyn työtaistelun aikana. Kansanedustajat olivat ennen eduskuntavaaleja yksimielisiä terveydenhoitoalan palkkaremontista. Jotakin korjausta saatiinkin, mutta ei ratkaisua, joka takaisi Suomen julkisen terveydenhoidon tulevaisuuden.

Eduskuntaan tosin saatiin yhtenäisen oppositio vasemmiston ja perussuomalaisten voimin, mutta se ei kyennyt muuttamaan hallituspuolueiden linjaa, jossa kuntien ja terveydenhoidon talouden pohjaa edelleenkin aiotaan kaventaa. Hallitus käänsi tehyläisten vaatimukset riittävästä rahasta pakkotyölaiksi (potilasturvavalaiksi). Kysymyksen keskiöön Vanhanen ja Katainen siis nostivat lisärahan sijasta potilasturvallisuuden, jota ei vaarantanut Tehy, vaan hallitus ja eduskunta, jotka eivät suostuneet jakamaan lisää resursseja kunnille. Hallituspuolueiden kansanedustajat unohtivat antamansa lupaukset täydellisesti. Näin teki jopa Mietaan Jussi.

STP pyrki muodostumaan yhteisjärjestöpuolueeksi, olemaan samantyyppinen puolue kuin mitä SKDL:n tavoitteena oli olla aikanaan heti perustamisensa jälkeen 1940 -luvulla.

Itsenäisyyden merkityksestä puhui Heikki Männikkö: o Suomen itsenäisyys kesti 90 vuoden sijaan 77 vuotta. Näin siksi, että enää emme

voi itsenäisesti päättää talouteemme vaikuttavista tekijöistä Itsenäisyyden merkitys pienille kansallisvaltioille on ollut siinä, että talouskehitykseen vaikuttava lainsäädäntö on voitu laatia oman maan edellytyksiä vastaavaksi. Jo kauan ennen liittymistä EMU-rahaliittoon totesimme, että EMU-oloissa vientiteollisuutemme ulkoisen kilpailukyyn heikentyessä, ainoa keino säädellä tilannetta on luoda työttömiä ja laskea palkkoja. Näin tapahtuu nyt, kun puunjalostusteollisuus ajaa tuotantoa alas, sokerintuotantoa lopetetaan ja tuotanto siirtyy ulkomaille. Täällä Suomi- nimisellä alueella voimme säilyttää elämisen mahdollistavat olosuhteet vain päättämällä itse asioistamme.

STP:n perustimme siksi, että tänään jokainen eduskuntapuolue on pakotettu ajamaan nykyistä yhteiskuntapolitiikkaa. Poikkeaminen tältä linjalta merkitsisi niille törmäyskurssia EU- suuntauksen kanssa ja tätä riskiä ne eivät uskalla ottaa. Siksi vaihtoehdon tulee nousta kansanpiiristä.

Mitä maamme palkansaajaväestö on menettänyt, sitä kuvaavat seuraavat luvut. Kuluneen 14 vuoden kuluessa vuosina 1990-2004 siirrettiin n. 25,7 mrd e on kuluttajalta rahaa suurelle pääomalle siten että palkkojen osuus bruttokansantuotteesta laski 10,9 miljardia e, sosiaaliturvan osuus 1,6 mrd e ja julkisen talouden osuus 13,4 mrd e. Nämä yhteensä 25,9 mrd e ovat siirtyneet yhtiöiden voittoihin, jotka tuona ajanjaksona lisääntyivät 25,7 mrd e. On nähtävä, että valtion budjetti ei tuona ajanjaksona ole paljoakaan kasvanut vaikka bruttokansantuote on lisääntynyt lähes 1,6 kertaiseksi.

Me STP:n piirissä katsomme, että näillä varannoilla tulee lisätä koko yhteiskunnan hyvinvointia ja turvallisuutta. Ei lisää turhaa kulutusta mutta kaikille asunto, perusturva, työpaikka. On täytettävä kansan kasvavat tarpeet ja se luo samalla työpaikkoja ja turvallisuutta; hyvin varustettu terveyskeskus 10000 asukasta kohti. jne. Eikä ole rahasta kiinni. Turvattu tulevaisuus merkitsee, että saastuttaminen ja luonnon tuhoaminen lopetetaan. Siksi on kehitettävä parempia, suljettuja tuotantoprosesseja sekä käytettävä uusiutuvia energiamuotoja. Elämän varmuudesta ja laadusta tulee syntyä uusi elintason mittari ja

aineellinen kasvu on hyväksyttävää kun se palvelee tätä tavoitetta.

Pienten puolueiden merkitystä nykyiseen tilanteeseen korosti luovantoinnanohjaaja Rosa-Maria Keskivaara otsikolla : "Pienten puolueet vastaus suuriin ongelmiin? Nyt on nähty, mitä isot eivät ole tehneet lähes vuosikymmeniä jo liiankin monta kertaa. Hyvinvointi maassamme on pudonnut yhä alemmas. Monien pitkän päivätyön tehneiden ja ikääntyvien tai vammaisten, työttömien ja muiden pienituloisten kohdalla elämä on mennyt niin alas, etteivät he saa tarvitsemaansa hoitoa ja kuntoutusta, ei edes ruokaa pahimmassa tapauksessa riittävästi. Niin sanotut leipäjonot vain pitenevät ja mielt synkistyvät. Kukaan ei enää kohta jaksa uskoa demokratiaan saati vaalessa vaikuttamiseen. Hoitajat pitivät puolensa kun panivat kovan kovaa vastaan. Meidän pienituloisten kohdalla lakkoilu ei auta. Aktiivinen äänestys kyllä auttaisi jo seuraavissa kunnallisvaaleissa. Käytä siis viisaasti valtaasi vaalessa!"

Kahta maamme autonomian kautta toisiinsa vertasi Juhani Tanski: oSuomessa on ollut kaksi autonomian kautta: Venäjän keisarikunnan aika sekä EU-vallan aika. Venäjän vallan aikana autonomia oli varsin laajaa o lukuun ottamatta kahta sortokautta. Vuoden 1809 jälkeen Suomi sai varsin vapaasti päättää omista asioistaan: vain ulko- ja turvallisuuspolitiikka oli alistettu keisarinvallelle. Suomi sai jopa oman rahan, mikä yleensä on vain itsenäisillä valtioilla. Ensimmäinen sortokausi alkoi vuonna 1899, jolloin keisari Nikolai II halusi lopettaa Suomen lainsäädäntövallan yleisvaltakunnallisissa asioissa. Vuonna 1901 Suomi velvoitettiin osallistumaan valtakunnan puolustukseen. Tämä tarkoitti Suomen armeijan lakkauttamista ja liittämistä osaksi keisarillista Venäjän armeijaa. Vuonna 1902 alkaneilla kutsuntalakoilla saatiin suomalaisten asevelvollisuus perutuksi ja asevoimat korvattiin rahallisella korvauksella, ns. sotilasliiponilla. Venäjän tappio Japanin sodassa 1905 ja Suomen suurlakko pakotti keisarin jäädyttämään laitomat lait sekä sallimaan yleisen ja yhtäläisen ääni- ja vaalioikeuden.

Uusi sortokausi alkoi keisarin alistaessa Suomen asiat valtakunnan ministerineuvostolle. Venäjän kansal-

linen duuma otti Suomen asiat alaisuuteensa 1910. Vuoden 1914 ohjelman mukaan Suomen autonomia piti lopettaa täydellisesti ja tehdä Suomesta keskusvallan alainen maakunta, mutta maailmansodan vuoksi sitä ei pantu täytäntöön. Sortotoimet kestäivät helmikuun vallankumoukseen 1917 asti. Suomi muuttui käytännössä yhä autonomisemmaksi. Lokakuun vallankumouksen seurauksena Suomi saattoi julistaa uuden itsenäiseksi.

Jälkimmäisen autonomian kautena eli EU:n vallan aikana maamme mahdollisuus päättää omista asioistaan ovat koko ajan vähentyneet: asiantuntijoiden arvion mukaan meitä koskevista päätöksistä noin 80 % tulee Brysselistä ja sama kehitys jatkuu tänäänkin. Nyt meidän on pakotettu hyväksymään laki osallis-

tumisesta EU-taistelujoukkoihin, jotka voivat tehdä myös kansainvälisen lain vastaisia hyökkäyksiä ilman YK:n mandaattia. Nyt meitä uhkaa vuoden 1914 ohjelman kaltainen uhka: EU-perustuslaki, joka tähtää Suomen autonomian lopettamiseen ja liittämiseen EU:n maakunnaksi. Ensimmäinen uhka torjuttu sodan myrskyssä. Toivon ja uskon, että uusi uhka saadaan torjuttuksi ilman sotia.

Tiedämme, että pääomalla ei ole isänmaata. Meille työläisille, opiskelijoille, eläkeläisille, työttömille, työtätekeville yrittäjille itsenäisyys merkitsee oikeutta päättää maamme omista asioista, turvatakemme oikeuden ihmisarvoiseen elämään. Taistelu itsenäisyyden puolesta jatkuu!

Kuntapalkat ja palveluiden tarve sekä rahoitus

Suomessa eläkeläisten määrä kasvaa tulevaisuudessa sodan jälkeisten ikäluokkien siirtyessä eläkkeelle. Tästä seuraa suuri sosiaali- ja terveyspalveluiden lisäämistarve. Samaan aikaan on tarvetta korjata sosiaali- ja terveysalan palkkausta.

Tästä seuraa, että nykyisillä rahoitusrakenteilla kuntasektori ei pysty vastamaan haasteisiin pitkän päälle. Tehyn lakon päättäneeseen sopimukseen kytketty tuottavuuden nostaminen ei ratkaise asiaa, koska henkilöstöä tarvitaan lisää kasvavan palvelutarpeen takia. Jos sitä ei tehdä mahdolliseksi, palvelu huononevat niillä, joilla ei ole varaa kalliisiin yksityisiin palveluihin.

Keskeinen kysymys on kuntien valtion rahoituksen kasvattaminen. Se merkitsee, että valtion tulee huolehtia valtion osuiskien rahoituksesta. Mistä raha otetaan?

Progressiivisen tuloveron alentaminen suurissa tuloissa vaikeuttaisi asiaa. Siksi vaatimukset alentaa ylin marginaalivero 55 %:sta ei ole perusteltu.

Suomen taloushistorian yksi suurimpia virheitä oli varallisuusveron poistaminen. Sanottiin, ettei sillä ole rahallista merkitystä valtion taloudelle. Kyse oli kuitenkin veron loppuvaiheesta 150 miljoonasta eurosta. Yksistään palauttamalla varallisuusveron tämän suuruisena, kuntien valtionosuuksia voitaisiin kasvattaa tuolla summalla eli yhtä paljon lisää kuin mitä lupasi kunnille valtion osuutta jo aiemmin. Varallisuusveron poistamisen myötä Suomen kaikkein rikkaimmat saivat suuren veroedun.

Varallisuusveron poisto oli hinta edellisestä tuloratkaisusta. Sen hyväksyi silloin SAK:n ylin johto. Ongelma ei siten ole ollut ensi sijaisesti se, onko Matti Vanhanen hyväksynyt varallisuusveron poiston, vaan se, että esimerkiksi SAK:n johdon taholta ei sitä ole torjuttu silloin, kun se on ollut mahdollista.

Katseet kääntyvät laajemminkin siihen, mitä vaihtoehtoja esitetään sille, että työväenliikettä edustaneet ovat ajautuneet liian kauas työväenliikkeen lähtökohdista, kuten tulo- ja varallisuuserojen tasaamisesta muun muassa varallisuusverolla.

Tärkeä askel on poistaa virhe joka tehtiin poistamalla varallisuusvero. Varallisuusvero voidaan aivan hyvin palauttaa suurempanakin kuin se loppuvaiheessa oli.

PT/Kä

Maatalouden 141-tuesta saavutettiin laiaa sopu

Suomen ja komission välisissä neuvotteluissa (asian taustoista tarkemmin edellisessä Kansan äänen numerossa) sika- ja siipikarjasektoreilla tuki väheneä sopimuskaudella 60 %. Kasvinviljelyn osalta tuen kohtalosta päätetään myöhemmin. Vastaavasti investointitukiin on odotettava parannuksia. Maataloustuottajat ovat tyytyväisiä neuvottelutulokseen. Komission näkemys mukaan tuki oli alun alkaenkin määräaikainen - toisin kuin mitä Ahon hallitus väitti.